931

ரேஜிஸ்தர் எம்.5916.

25 AUG 1922

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

வேதாந்த விசாரம் செய்யும்

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை

நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் பி.ஏ., பி.எல்.
பத்திராதிபர்.
பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்காா் பி.ஏ., பி. எல்.
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் காரியதர்சி.

ஸம்புடம் 12.] துந்துபி௵ ஆனி௴ [ஸஞ்சிகை 9.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள் 257
2. முதலாவது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷராதிகாரம் ... 268
3. இயற்பா
ஸ்ரீ. உ.ப. வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யர் ... 278
4. பகவத் விக்ரஹத்தின் பஞ்சப்ரகாரத்வம்
ஸ்ரீ. உ.ப. சேட்லூர் ஸுந்தரராகவாசார்யர் ... 287
5. ஓர் ஸமாதானம்
ஸ்ரீ. உ.ப. சேட்லூர் ஸ்ரீநிவாஸ மூர்த்தி அய்யங்கார் ... 293
6. கடிதங்கள் 295

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்ஸியால்
ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

மதிராஸ் : கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்.

வர்ஷ சந்தா ரூ. 3—0—0] [ஸஞ்சிகை 1 அணா 4.

அறிக்கை.

பத்திரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவதும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும் கட்டணம் கட்டுவதும் விலாஸமாறுதல்கள் அறிவிப்பதும் மற்றெல்லா விஷயங்களும் "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபையின் கார்யதர்சி பர்ஸ சாலை எழும்பூர் மதிராஸ்' என்கிற விலாஸத்திற்கு அனுப்பவேண்டும். 20 ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட துகைகளுக்கு ரசீது அனுப்பப்படும்.

தீபிகையின் சந்தாதாரர்கள் கார்யதர்சிக்கு எழுதும் ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் மணி ஆர்டர் கௌபான்களிலும் மாதாந்தரம் தங்களுக்குக்கிடைக்கும் தீபிகையின் மேல்விலாஸத்தில் தங்கள்பெயர் ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் குறித்திருக்கும் தங்களுடைய பேரேட்டு நம்பரைக்குறித்து பிறகு ஸங்கதிகளை எழுதினுல் சந்தாதாரர்களைக் குறிப்பிட்டு அறிந்துகொள்ள கார்யதர்சிக்கு அனுகூலமாயிருக்கும் என்கிற விஷயத்தைக் கார்யதர்சி அறிவிக்கிறுர்.

சென்ற ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, இந்த மாதங்களின் ஸஞ்சிகைகள் ஸபையால் அச்சிடப்பட்ட காபிகள் எல்லாம் சிலவழிந்து விட்டபடியால் புதியதாய் சேரும் ஸபையின் அங்கத்தினர்களுக்கும் சந்தாதாரர்களுக்கும் அந்த மாதங்களின் ஸஞ்சிகைகளை அனுப்ப ஸாத்தியப்படாது என்பதை கார்யதர்சி தெரிவிக்கிறுர்.

மே மாதத்திய சந்தா வரவு ஜாபிதா. (தொடர்ச்சி.)

ஸ்ரீ. உப.	என். கிருஷ்ணஸாமி பிள்ளை, வல்லியனூர்	...	3	0	0
„	பி. என். கிருஷ்ணஸாமி ஐயங்கார், கோயமுத்தூர்.		3	0	0
„	வி. டி. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், தஞ்சாவூர்	...	3	0	0
„	எஸ். ராமநுஜா சாரியர், அரியலூர்	...	3	0	0
„	கே. கோபால ஐயங்கார், பரமகுடி	...	3	0	0
„	கே. எஸ். நரஸிம்மா சாரியர், திருவேட்டிபுரம்	...	3	0	0
„	பி. டி. கிருஷ்ண ராமாநுஜதாஸர், திருக்காட்டுப்பள்ளி		3	0	0
„	வி. ஸ்ரீனிவாஸ ராகவா சாரியர், கூடலூர்	...	3	0	0
„	எஸ். ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	...	3	0	0
„	பி. வி. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், மோகனூர்	...	3	0	0
„	ஆர். ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், திருக்கோயிலூர்	...	3	0	0
„	டி. எஸ். ரங்கா சாரியர், ஸ்ரீபெரும்புதூர்	...	3	0	0
„	எம். ராஜகோபால ஐயங்கார், திருவண்ணுமலை	...	3	0	0
„	டி. வி. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், மதுரை	...	5	0	0
„	எம். கே. ஸுப்ரமணிய ஐயர், கும்பகோணம்	...	3	0	0
„	பி. டி. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், சாத்தூர்	...	3	0	0
„	ஏ. ஸ்ரீனிவாஸராகவ ஐயங்கார், மானுமதுரை	...	3	0	0
„	டி. ஈ. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐயங்கார், திண்டிவனம்	...	3	0	0
„	அண்ணு ஐயங்கார், பஞ்சமதேவி	...	3	0	0
„	டி. என். ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், மன்னுர்குடி	...	3	0	0
„	எஸ். டி. கோபாலய்யங்கார், சேரன்குளம்	...	3	0	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

கார்யதர்சி:—பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 12.] துந்துபி வருஷ ஆனி மீ [ஸஞ்சிகை 9.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥"

[ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

ஸித்தாந்தத்துக்குத் தளம் (Foundation) என்னும்படியான அர்த்தங்களில் ஸ்திரமாய் ஊன்றிய தெளிவுண்டானாலன்றி, 'அலைகடலில் நாவாய்' காற்றடிக்கும் திக்கில் திகைத்து அழுந்துமாப்போல, சொல்லுவார் சொல்லையெல்லாம் கேட்டு முடிவில் அஜ்ஞானத்தில் மூழ்கி நசிக்கநேரிடும். ஆத்ம பரமாத்ம ஜ்ஞானாதிகள் சாஸ்த்ரங்களின் உதவியில்லாமல் உண்டாகக்கூடியவல்லவாகையால், இவற்றில் இந்த ந்யாயம் இன்றியமையாத ப்ரயோஜநத்தை உடைத்தாயிருக்கும். வேதாந்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்கள் இதைக் குறிப்பாகக் கவனித்துப் பரதேவதா நிர்த்தாரண விஷயத்தில் கொஞ்சங்கூட அயர்வுறாமல் ப்ராமணங்களை ஐககண்ட்யம் செய்து நிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கின்றார்கள். ஆயினும் அவர்களைப் பின்பற்றிய நம்மவர்களுள் இக்காலத்திலுண்டாயிருக்கும் விமர்சாபி ஸந்தியினால் (Critical and comparative study), நம்மதத்தில் ப்ரதிஷ்டையில்லாதவர்களின் உக்திகளையும் ஆப்தங்களென்று நினைத்து மயங்குகிறது ஸஹஜமாய் விட்டது. 'விவேகியான ஒருவர் செல்வதை அவர் நம்மவரல்லவென்பதைக் கொண்டே அநாதரித்து விடலாமா' என்பார்கள். அதிலும் அவர் தாம் வேதாந்தி யென்று பறைசாற்றிக்கொண்டு பேசுவதைப் பற்றிக் கேட்பானேன்!

பிறர் கூற்றுக்களில் தோஷக்ரஹணம் செய்வது என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வரூபாநுகுணமல்ல என்றாலும் விபரீத ஹேதுவாதங்களினால் கலக்க

18674.

மடையாமல் தன் ஸ்வரூபத்தை ரக்ஷித்துக்கொள்ள வேண்டியது இவன்கடமை. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸாங்க்யம், யோகம், பௌத்தம், ஜைநம், பாசுபதம் முதலிய புறச்சமயங்களைக் கண்டித்த பிறகு பாஞ்சராத்ராதிகரண பாஷ்யத்தின் முடிவில், தாம் நிராகரித்த அந்த மதங்களிலிருந்தும் கூட உபாதேயாம்சங்களைத்தாம் ஒப்புக்கொள்வதாக அருளிச்செய் திருப்பதையும், ஸ்ரீதேசிகனும் அவ்வோ அவஸரங்களில் தாமஸ புராணாதிகளி லிருந்தும் வேதாந்த விருத்தங்களல்லாத அம்ஸங்களை நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டிய ஆவச்யகதையைக் காட்டியிருப்பதையும் கவனித்தால் இங்கு நாம் கூறும் மனப்பாங்கு விசதமாகும்.

* * * * * *

இப்படி நாம் கலக்கமடையாமல் தெளிவுற வேண்டிய முக்கியார்த்தங்களில் ஒன்று லக்ஷ்மீயின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியது. லக்ஷ்மீதான் பகவத் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் மாயை என்ற கூற்று ஒன்றை முன்னொரு ஸஞ்சிகையில் நிராகரித்தோம். சென்ற சித்திரையீத்தில் வெளிவந்த 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்' என்னும் பத்ரிகையின் ஸஞ்சிகையிலும், 'ஸ்ரீவிவேகாநந்தர் வாக்யத்திரட்டு' என்பதில், இவ்விஷயம் ஒருயாதிரி காணப்படுகின்றது. இப்பத்திரிகையை ஸ்ரீ வைஷ்ணவரும் வாசிக்கக்கூடும். விவேகாநந்தரும் உலகமுழுவதும் பெயர்பெற்ற ஓர் நவீன வேதாந்தி. அவர் அத்வைதி. ஆங்கிலக்கல்வியிலும் தேர்ந்தவர். வேதாந்த மதத்தின் பெருமையை ஐரோப்பிய அமெரிக்கா தேசங்களில் பரவச்செய்து விதேசத்தவர் நம்மவரிடத்தில் பஹுமானங் காட்டச்செய்தவர். மனம்போன போக்காய் உபநிஷத் முதலியவைகளுக்கர்த்தம் சொல்லி வர்ணாச்ரம தர்மாதிகளை யிகழ்ந்து மதப்ரவர்த்தனம் செய்யும் பல கலியுக வேதாந்திகளைப் போலன்றிக் கூடியமட்டில் ப்ராசீன உபதேசங்களை யநுஸரித்தவர். வைதிக ப்ராம்மணரான 'ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர்' என்பவரிடம் குருபக்தி பண்ணியது மல்லாமல் '[illegible] காஶயெக யீரோ' (புத்திமான் குருவை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கடவன்) என்னும் நியமத்தை வெகுநன்றாக அநுஷ்டித்தவர். இவராலல்லது ராமக்ருஷ்ணர் பெயரே ஒருவருக்கும் இந்த ப்ரதேசங்களில் தெரிந்திராது. இவ்விதக்காரணங்களினால், விவேகாநந்தர் திறத்தில் ஓர் ஆதரவும் அவர் மொழிகளில் ஒருவாறு விச்வாஸமும், அவரையும் அவர் வரலாற்றையும் அறிந்தவர்க்கு ஸம்பாவிதங்களே. ஆகையால் ஸித்தாந்த விஷயங்களில் அவர் கூறுவதை எல்லாம் ப்ராமாணிகங்க ளென்று நம்மவர்கள் ப்ரமிக்க நேரிடுமென்று, இப்ப[illegible]ர்சத்தைத் துடங்குகின்றோம்.

* * * * * *

இங்கு அவர் தன் குரு, பூஜை செய்துவந்த கோயிலைப்பற்றிப் பேசும்போது வரைகின்றதாவது:—" அக்[illegible]ப்ரக்ருதி அல்லது காளி என்றழைக்கப்படும் ஜகன்மாதாவின் விக்ரஹம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. அது பெண்ணுருத்தாங்கி ஒரு ஆண் உருவத்தின்மேல் நின்று கொண்டிருக்கும். மாயையானது நம்மைக் கைதூக்கிவிட்டா லொழிய நம்மால் ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ள முடியாதென்று அந்த விக்ரஹம் ஸூசிப்பிக்கின்றது. பரப்ரும்மம் ஆணல்ல பெண்ணல்ல, அலி அல்ல, அறியப்பட்டவனல்ல, அறியப்படுவதுமல்ல. ஆனால் பரப்ரும்மம் தம்மைக் கட்புலனுக்கும் வண்ணம், மாயை என்னும் திரையால் தன்னைமறைத்துக்கொண்டு ஸர்வலோகங்களுக்கும் அன்னையாகி ஸ்ருஷ்டியைப் புரிந்து வருகிறது. மிதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆணுருவம் சிவனை அதாவது ஈச்வரனை ஸூசிப்பிக்கிறது. மாயையால் மிதிக்கப்பட்ட சிவன் சவமாய் விட்டார். 'எனது ஞானவலியால் கடவுளை மூடியிருக்கும் திரையை நீக்கிவிடுவேன்' என்று ஞானிகூறுகிறான் (இதுதான் அத்வைதம்.) உலகத்தை ஈன்ற தாயைப்பார்த்து வழிபட்டு 'தாயே, மோக்ஷவாயிலுக்குத் திறவுகோல் உன்னிட மிருப்பதால் அந்தக்கதவைத் திறந்தருளும்' என்று மன்றாடிக்கேட்டுக்கொண்டு துவைதி கடவுளை ப்ரத்யக்ஷஞ் செய்து கொள்ளுகிறான் (இதுத்வைதம்)" - என்று.

* * * * * *

விவேகாநந்தர் அத்வைதியே யாயினும் ஸ்ரீசங்கராசார்யரை முழுவதும் அநுஸரித்தார் என்று புலப்படவில்லை. நாமறிந்தமட்டில், ஸ்ரீசங்கராசார்யர் மதத்துக்கும் நமது ஸித்தாந்தத்துக்கும் பிளவு ஏற்படுவது, அவர், 'பரமார்த்த தசையில் ப்ரும்மம் கேவலம் ஜ்ஞாநரூபமானது. ஈச்வரன் ஜீவன் ஜகத்து முதலிய வ்யவஹாரங்க ளெல்லாம் உண்மையி லில்லாதவை; மாயையினால் இருப்பதாக ப்ரமிக்கின்றோம்; மாயையும் உண்மையல்ல' என்னும் போதுதான். மற்றப்படிகளில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராண தர்மசாஸ்த்ராதிகளையும் வர்ணாச்ரமாசாராதிகளையும் நமமாசார்யர்களைப் போலவே இவரும் அறிந்தார். பிற்காலங்களில் இவரை அநுஸரித்த அத்வைதிகள் வேதாந்தத்துக்குப் புறம்பான சைவபாசுபத மதக்கொள்கைகளையும் வேதவிருத்தங்களான சாக்த தந்த்ரங்களையும், வைதிகத்தில் கிளைத்த அத்வைதத்துடன் சேர்த்துவிட்டனர். ஆனால் அவற்றிலுள்ள சில தீவ்ரமான விபரீத ஆகாரங்களை இவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. சைவம், வர்ணாச்ரம நியமங்களைக் கடந்து, ஜடை பஸ்மம் ருத்ராக்ஷம் முதலியவைகளை தரிப்பவர்கள் யாராயினும் அவர்கள் ப்ராம்மண ரென்றது. இவ்வம்சங்களை ப்ராம்மணர் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடவில்லை. சாக்தமதத்தின் அருவருப்பான ஆசாராதிகள் ப்ரஸித்தம். ஆயினும் அதில் 'சக்தி' யை முக்யமான ஆராத்ய தேவதையாகச் சொல்லியிருப்பது மட்டும் இவ்வத்வைதிகளுக்கு உபாதேயமாகத் தோன்றிற்றுப் போலும். சாக்த தந்த்ரத்தின் பரிணாமங்களில் ஒன்றுதான் கோரரூபமான காளிபூஜை. 'ஆடுங்களும்' இத்தேவதைக்கு அளவில்லாமல் நிவேதனம் செய்யப்படும், 'காளிகாட்' என்னு மிடத்தில் இத்தேவதா பூஜையில் ஓடும்

ரத்தவெள்ளத்தை ஸாத்விகர்கள் பார்த்து ஸஹிக்கக் கூடுகிறதில்லையென்கிறார்கள்! சக்திபூஜையானது நாளடைவில் அத்வைதிகளால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டதில், அதின் கோரமான அம்சங்கள் நீங்கித் தற்காலத்தில் ப்ராம்மணர் அனுஷ்டானங்களிற் காணப்படும் ஸௌம்யமான ஸ்ரீவித்யையாகப் பரிணமித்தது. இவற்றையெல்லாம் விஸ்தாரமாக விசாரித்த ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர் தற்காலத்திய அத்வைத ப்ராம்மணர் (ஸ்மார்த்தர்)களை, தத்வோபதேசத்தில் (In Philosophy) அத்வைதிகள், ஸித்தாந்த நிரூபணத்தில் (In Religion) சைவர்கள், ஸ்ரீவித்யையின் பரிக்ரஹத்தினால் அனுஷ்டானத்தில் (inRitual) சாக்தர்கள்' என்று நிஷ்கர்ஷித்தார். விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்திகளிலும் சைவர் உண்டு. வடதேசங்களில் வைஷ்ணவர் சிலர் சாக்த ஸம்ப்ரதாயங்களை அனுஸரிக்கின்றார்கள். பகவத் ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெறாத ராமாநந்தீயர் முதலிய வைஷ்ணவர்கள் வைதிகங்களான வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தள்ளிவிட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட கலவரங்களில் ஆதுநிகரான ஸாதுக்கள் ப்ராயேண அகப்பட்டவர்கள். இவர்களுக்கு பகவத்பக்தி பூததயை முதலியவை கரைபுரண்டிருப்பினும், இவர்கள் தீக்ஷ்ணமான புத்தியை யுடையவர்களாயினும், தங்கள் உக்திகளினாலும் உண்மையான செயல்களினாலும் பஹுஜநங்களுடைய உள்ளங்களைக் கவரக்கூடியவர்களே யாயினும், இவர்களுக்குண்டான ஸம்ஸ்காரங்கள் சாஸ்த்ரார்த்தங்களில் நிலையற்றுக் கிடப்பதால் இவர்கள் கொள்கைகள் ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களான விவேகிகளுக்கு முடிவில் கார்யகாரங்களாவதில்லை. ஸ்ரீவிவேகாநந்தரும், அவர் குருவான ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரும் இப்படிக்கலக்க முற்றவர்களென்பது, அவர்கள் மொழிகளைச்சற்று பராமர்சம் செய்வதிலிருந்தே நன்றாய் விளங்கும்.

*   *   *   *   *   *

ப்ரும்மமென்பது சுத்த புத்தமுக்த ஸ்வயம்ப்ரகாசமான நித்ய நிர்விசேஷ ஜ்ஞானமாத்ரம் என்றார் ஸ்ரீசங்கராசார்யர். ப்ரும்மம் ஒன்றுதான் ஸத்யம். மாயாரூபமான ப்ரபஞ்சம் உண்டாவதை ‘𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍀 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌪𑌰𑌾 । 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌮𑍇𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌧𑌿𑌯𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌯𑌯𑌾 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌯𑌤𑍇 ॥' என்று விவேக சூடாமணி என்றும் க்ரந்தத்தில் நிரூபித்தார். இதன்பொருள் :—அவ்யக்தம், அதாவது உள்ளது இல்லாதது என்றறுதியிட முடியாததான பரமேச்வரனுடைய மாயாசக்தியினால் இந்த ஜகத்து முழுவதும் உண்டாக்கப்படுகின்றது. இது அனாதியான அவித்யையின் பலனாக ஸத்வ ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிய குணங்களடியாக வருவது; ஸம்ஸார பந்தனமாகிற அநர்த்தத்தை விளைவிப்பதால் இதை ‘𑌅𑌪𑌰𑌾' அல்லது நிக்ருஷ்டையானது, அசுத்தமானது என்கிறது (கீதை, சங்கரபாஷ்யம் 7-அத். 5-ச்லோ); இந்தமாயாசக்தியானது கார்யரூபமான ப்ரபஞ்சத்தி

னால் அனுமானிக்கப்படுவது; விவேகத்தினால் அறியத்தக்கது—என்று. இந்தமாயையானது, ‘𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌬𑍋𑌧𑌨𑌾𑌶𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌭𑍍𑌰𑌮𑍋 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾' (கயிறு என்று தெரிந்தவுடன் பாம்பு என்னும் ப்ரமை எப்படி ஒழிக்கப்படுகின்றதோ, அப்படியே, பரிசுத்தமான ப்ரும்மாத்வைத ஜ்ஞானத்தினால் போக்கப்படுகின்றது) என்று அடுத்தாப்போல் கூறினார். இந்த அவித்யையாகிற மாயையின் நிவ்ருத்திதான் மோக்ஷம். இந்த ஜ்ஞானம் சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான வர்ணாச்ரம கர்மானுஷ்டானங்களைச்செய்து சித்தசுத்தியைப் பெற்றுச்செய்யும் யமநியமாதிகளோடுகூடிய யோகாப்யாஸத்தினால் உண்டாகும் என்றார். முமுக்ஷுவின் யோகாப்யஸாத்துக்கு உதவியாக மனதில் தாரணம் செய்யவேண்டும் ப்ரும்மரூபம் ஸ்ரீவிஷ்ணுரூபமென்பதும் இவருடைய விஷ்ணுபாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்ரத்தினால் விளங்கும். அதின் பலச்ருதியில் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அநுஸந்திப்பவன் ‘𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂' (பரமாநந்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் ப்ரவேசிப்பான்) என்றார். இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் பரப்ரும்மத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணுரூபமாக ‘கட்புலனுக்கும்' மனதுக்கும் இலக்காக்கும்போது, (‘𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌪𑌤𑍇𑌃' (லக்ஷ்மீபதியினுடைய) என்று ஆரம்பித்தார். பிறகு பஞ்சாயுதங்களையும் வேதமயனாகிய கருடனையும் அநந்தனாகிய ஆதிசேஷனையும் துதித்து மேலிரண்டுச்லோகங்களினால் ‘அன்னை' யென்னப்பட்ட ஜகன்மாதாவின் மூர்த்திபேதங்களென்னும்படியான ஸ்ரீதேவியையும் பூதேவியையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார். அதில் முதல் ச்லோகம்.

> [illegible]
> [illegible]
> 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃
> [illegible] ।
> [illegible]
> [illegible]
> [illegible]
> [illegible] ॥

(முரனென்னும் அஸுரனை வதைத்த பகவானுடைய திருமார்பில் நித்யவாஸம் செய்யும் மஹாலக்ஷ்மியை நமஸ்கரிக்கிறேன். அவளே ஸர்வதேவாதிகளாலும் வணங்கத்தகுந்தவள். கருணையினால் நனைந்த அவள் கடாக்ஷம் ஒருதடவையாவது எவன்மேல் விழுகின்றதோ அவனுக்குப் பூர்ணமான ஸம்பத்தும் கிடைத்தும் விடுகின்றது. குந்த புஷ்பத்தைப்போல் வெளுத்தும் பூர்ணசந்திரனைப்போல் காந்தியோடு கூடினதும் புன்சிரிப்பினால் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்ட தசன பங்க்திகளோடுகூடியதுமான தாமரைபோன்ற திருமேனியையும் ப்ரத்

யங்க ஸௌஷ்டவத்தையுமுடையவள், முனிகள் இவளை வாக்தேவி, பூதேவி, கௌரீ இத்யாதிநாமதேயங்களால் அறிகிறார்கள்.)

இங்குவாக், பூமி:, கௌரீ, இத்யாதிகளைச்சொன்னது, 'அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ ஸ்ரீ: பூமிர் பூதரோ ஹரி: || ஸங்கரோ பகவாந் சௌரி: கௌரீ லக்ஷ்மீர் த்விஜோத்தம | தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவாந் ஹரி: | ஸ்த்ரீநாம்நீ ஸ்ரீஸ்ச விஜ்ஞேயா நாநயோர் வித்யதே பரம் ||' (ஓ! மைத்ரேயரே, பதார்த்தங்கள், விஷ்ணு, அவற்றைச் சொல்லும் வாக்கு லக்ஷ்மீ, பூமியானது லக்ஷ்மீ, பூதரமானது (மலை) ஹரி; அப்படியே சங்கரரும் பகவானை சௌரி, கௌரியானவள் லக்ஷ்மீ, சுருங்கச்சொல்லில், தேவதிர்யங் மனுஷ்யாதிகளில் ஆண்பாற் பெயர்கள் பகவானை ஹரியே; ஸ்த்ரீ நாமங்களை யுடையவர்கள் மஹாலக்ஷ்மியே. இவர்களிருவருக்கும் புறம்பாக ஒருவஸ்துவுமில்லை) என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணவசநத்தை யநுஸரித்திருப்பதால், அவர்கள் மஹாலக்ஷ்மியினுடைய விபூதிக ளென்றதாயிற்று.

இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 'அன்னையின்' ஸ்வரூபத்துக்கும் கீழ் எடுத்த 'விவேகாநந்தர் ,வாக்கிய' த்திலுள்ளதற்கும் இருக்கும் வாசியைக் கவனித்தால் நாம் கூறியபடிப் பிற்காலத்திய வேதாந்தத்தில் சாக்த தந்த்ரத்தின் அர்த்தங்கள் கலசியிருப்பது தெளிவாகக் குறையில்லை. ப்ரபஞ்சகாரணமாகிய மாயா சக்தியை நேராகச் சொல்லும்படியிருக்கும் இரண்டாவது ச்லோகம்:—

'யாஸூதே ஸகலாந்பாவாந் ஸகலைஸ்வர்யஸம்யுதா ஸந்நிதாநேந கேவலம்
யத்தேயா சக்தயோ மாயா ரக்ஷார்த்தம் ஹிதாய ஜகதாம் |
யாத்ரீ ச தாத்ரீ ச ஜநித்ரீ ச ப்ரக்ருதிர் விக்ருதிஷு விபவஸ்து ச வியாத்ரீ ச
விஷ்ணோர்விஸ்ராந்தநத்யா ச விஸ்வமூர்த்தேஸ்ச ப்ராணநாயிகா ப்ரணதாம் ||'

(புருஷோத்தமனுடைய கேவல ஸந்நிதான மாத்ரத்திலே யாதொருவள் விவித விசித்திரங்களான பூதங்களனைத்தையும் படைக்கிறாளோ; யாதொருவள் சராசரங்களான பூதங்களையெல்லாம் அவற்றின் நன்மைக்காகவே தாங்கி நிற்கின்றாளோ; அந்த ஜகன்மாதாவை, ஸர்வத்துக்கும் ஸ்திதியைக் கொடுப்பவளை, வஸ்துக்களுக்கு நானாவித பரிணாமங்களைக் கொடுப்பவளை, மூலகாரண பூதமானவளை, ஒருக்காலும் தான் விகாரமடையாதவளை, அக்நி முதலிய ஸகல வஸ்துக்களுக்கும உஷ்ணம் முதலிய அவையவைகளின் சக்திகளைக்கொடுத்து நியமிப்பவளை, ஸத்வாதிகுணங்களுக்கு ப்ரசுரமாக இடங்கொடுப்பவளை ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கு ப்ராணநாயகியை, ப்ரணமம் செய்கின்றேன்)—என்று.

இங்கு 'விஷ்ணோ: ப்ராணநாயிகா' என்பதற்கு 'பக்தர்களை யநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு விராடாத்மாவாகிய பகவான் ஸ்தூலரூபத்தை அடைவதால் இந்தப்பதம் பொருந்தும்' என்று பூர்ணசரஸ்வதி வ்யாக்யானம் செய்தார். ரக்ஷகரூபனை விஷ்ணுவுக்கு தேவி ஒத்து நடப்பவள் என்றதாயிற்று;

இதனாலும் விவேகாநந்தர் கூறியபடி, 'பரப்ரும்மம் தன்னைக் கட்புலனுக்கும் வண்ணம் மாயை என்னும் திரையால் தன்னை மூடிக்கொண்டு; காளிரூபத்தைக் கொள்ளுவதாவது, 'சிவன் சவமாய்விட்ட' தாவது அல்லது இவற்றைப்போன்ற விஷயங்களாவது புலப்படவில்லை. ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் மதத்தில் மாயை என்பதும் உண்மையல்ல; மாயை ப்ரும்மத்தை மறைக்கின்றதென்பதும் யதார்த்தமல்ல. அவை உண்மையானால் ப்ரும்மம் பரிசுத்த ஜ்ஞானம், ப்ரகாசம் என்பது போய்விடும். ஆகையால் 'மாயையினால் மறைக்கப்பட்ட சிவன் சவமாய் விட்டார்' என்பது அவர் மதமாகாது. ஸர்வலோக ஸ்ருஷ்டிக்காக ப்ரும்மம் கட்புலனுவதென்பதும் பொருந்ாது. ப்ரபஞ்சம் அவித்யையின் கார்யமென்பது அவர் கொள்கை. ப்ரும்மத்தை உபாஸநதசையில் ஈச்வரனென்றறியும் போது, தேவியானவள் 'நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ | யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ் ததைவேயம் த்விஜோத்தம ||' (ஜகன்மாதாவாகிய லக்ஷ்மியானவள் எப்பொழுதும் எந்தத்தசையிலும் விஷ்ணுவை விட்டுப் பிரியாதவள்; விஷ்ணுவைப்போலவே இவளும் ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் வ்யாபரித்திருப்பாள்) என்னும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வசநத்தின்படியும், 'அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா' (ப்ரபையானது ஸூர்யனோடு பிரிவின்றியிருப்பதைப் போல் நானும் ஸ்ரீராகவனோடு இறையுமிருப்பவள்) என்ற ஸ்ரீமத் ராமாயணவசநத்தின் படியும், கீழ் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் 'யத்தேயா சக்தயோ மதா:' என்பதை யநுஸரித்தும், தேவியானவள் பகவானோடு அபிந்நமாயிருப்பதைப் பார்த்தால், இவள் சிவனை மறைப்பதாவது மிதிப்பதாவது அஸமஞ்சஸ மென்பது தெளிவாகின்றது மல்லாமல் அவனை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு இவள் இன்றியமையாதவள் என்பதும் விளங்குகின்றது. 'சக்தயோ மதா:' என்பதை விவரிக்க வாயவீயபுராணத்திலிருந்து 'யதா சிவஸ்ததா தேவீ யதா தேவீ ததா சிவ: | நாநயோரந்தரம் வித்யாச் சந்த்ரசந்த்ரிகயோரிவ ||' (சிவன் எப்படியெல்லாமிருக்கிறானோ அப்படியே தேவியும் இருக்கிறாள்; அதேமாதிரி தேவி எப்படியோ அப்படித்தான் சிவனும். சந்தரனுக்கும் சந்த்ரிகைக்கும் போல இவர்களுக்குள் பேதமில்லை) என்னும் வசனத்தையும் பூர்ணஸரஸ்வதி இங்கு உதாஹரித்திருக்கின்றார்.

* * * * * *

ஸ்ரீசங்கராசார்யர் ஜீவேச்வர ஐக்யத்தையும் ப்ரபஞ்சம்மித்யை யென்பதையும் தம்மதத்துக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டவராகையால், முதலில் மாயை என்று ஒரு சக்தியை ப்ரும்மத்துக்குச் சொல்லி அதை நிஷேதிக்க வேண்டியவராய், திரை மறைப்பு இவைகளை வ்யாவஹாரிக தசையில் ஈச்வரன் பக்கலில் ஒரு மாதிரி இசையவேண்டியவராய் காணப்படுகின்றார். ஆதலால் இவர் உக்திகளில் ஸ்ரீயை ப்ருக்ருதி யென்று சில ஸமயங்களில்

ப்ரமிக்க நேரிடுகின்றது. எவ்விதத்திலும் தேவியானவள் காளியாக மாட்டாள் என்பதுமட்டும் விளங்குகிறது. ஜீவன்வேறு, ஈச்வரன்வேறு; ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம் என்று கொண்ட ஸ்ரீமத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தில் லக்ஷ்மீயானவள் நித்ய ஸ்ரீயாய் கருணைவடிவாய், திரை, மாயை, ப்ருக்ருதி, என்னும்படி யானவற்றிற்கெல்லாம் வெகு தூரத்திலிருப்பது மன்றியே, பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு மிகவும் உபகாரமான புருஷகார பூதையாய், '[illegible]' என்று ஸ்ரீசங்கராசார்யர் ச்லோகத்தின் படியும், '[illegible]' என்று பட்டரருளிச்செய்த படியும், பரதத்வமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமாகவும், பகவானைப்போலவே உபாய பூதையாயும் ப்ராப்ய பூதையாகவும் விளங்குபவள். '[illegible]' (ஸமஸ்த புருஷர்களுடைய ஐச்வர்யமும், ஸௌந்தர்ய லாவண்ய ஸம்பத்துக்கள், ரூபமஹிமை, மற்றும் உலகத்தில் மங்களமென்பதும் '[illegible]' அதாவது 'உள்ளது' என்று பெயர் படைப்பதும், இவை முதலியவையெல்லாம் உமது அதீனம்,) என்று லக்ஷ்மீஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தார். பகவானைப்போலவே '[illegible]' என்றபடி ஸர்வபூதங்களுக்கும் சேஷியாய், ஈச்வரியாயிருப்பினும், பகவானோடுள்ள ஐகரஸ்யத்தாலே பதிபாரார்த்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, இவள், சத்ருசயனம், ஸ்திரத்வம், தண்டதரத்வம், முதலிய புருஷஸுலபமான குணங்களை பகவானே ப்ரகாசிப்பிக்கட்டுமென்று விட்டுத் தான் கருணை, மார்த்தவம், முதலிய ஸ்த்ரீக்கு விசேஷங்களான குணங்களை ஆதரித்துத் தனது குணமான வ்யாபாரங்களைச் செய்து அபராதிகளான சேதனரை ரக்ஷிப்பாள். இவள் 'ப்ரும்மமாகிற சிவனைக்காட்டிக் கொடுப்பாளேயன்றி அவனை மிதித்து மறைக்கமாட்டாள்.' '[illegible]' என்றபடியே, சிசுவானது தாயின் ஸ்தநத்தைக் கடித்துவிட்டாலுங்கூட அதை முலை கொடுத்து வளர்க்கும் தாயைப்போல், ஆர்த்ராபராதிகளான சேதனரையும் '[illegible]' என்கிறபடியே குற்றமற்றவரு முண்டோவென்று கரைந்து காப்பவளாதலால் இவளை ப்ராணிவதையினால் ரத்தவெள்ளம் பெருக்கி ஆராதிப்பது என்பது தகாது. அப்படி ஆராதிக்கத்தக்க தேவதை இவளுடைய அம்சமாகமாட்டாள். அத்தகைய தேவதையைப் பூஜித்து 'ஞானவலியால் கடவுளை மூடியிருக்கும் திரையை நீக்கி விடுவ'தென்னும் 'அத்வைதமாவது' 'தாயே! மோக்ஷவாயிலுக்குத் திறவுகோல் உன்னிடத்தில் இருப்பதால் அந்தக்கதவைத் திறந்தருளும் என்று மன்றாடும் த்வைதமாவது' ஸம்பாவிதமல்ல. 'இத்தேவதை 'நம்மைக் கைதூக்கிவிட' ஒருக்காலும் முடியாது. 'தீர்ப்பாரையாமினி' என்னும் திருவாய் மொழியை இங்கு அநுஸந்தித்தால் இவ்வித ஆராதநங்களினால் தான் தத்வ ஜ்ஞாநம் நன்றாய் திரையினால் மறைக்கப்படுமென்பதும், மோக்ஷத்திறவுகோல் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அன்னை வேறொருத்தியென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களுக்கு ப்ரகாசமாகும்.

* * * * * *

ஸாதாரணமாய் மது மாம்ஸாதிகளா லாராதிக்கப்படும் தேவதைகள் கர்மவச்யரான ஜீவர்கள். அவர்கள் சில சக்திகளை யுடைத்தா யிருப்பதும் கோரமான பூஜைகளை வேண்டுவதும், இளநெஞ்சரைப் பிடிப்பதும் தாங்கள் வதைக்கப்படுவதும் எல்லாம் அவரவர்களுடைய ஜன்மாந்தர காமங்களின் பலன்கள். இவர்களைத் தமோகுணத்தில் அழுந்தினவர்தான் வழிபடுவார்கள் என்பதை '[illegible]' என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மஹித்தார். ப்ரும்ம வித்துக்களின் பக்கலில் அவர்களுடைய ஸாமர்த்தியம் செல்லாது. ஸ்ரீபாகவதத்தில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தின்போது சொல்லப்பட்ட 'யோகமாயை' '[illegible]' பகவானுடைய மாயையினால் அதிஷ்டாநம் செய்யப்பட்ட ஓர்தேவதை என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. அந்த தேவதையை ஆஜ்ஞாபிக்கும்போது பகவான் '[illegible]' (நீ மனிதர்களுக்கு ஸர்வகாமங்களையும் வரங்களையும் கொடுக்கின்றவளாதலால், உன்னை ஜநங்கள் நாநாவிதமான உபஹாரங்கள் பலிகள் முதலியவற்றைக்கொண்டு அர்ச்சிப்பார்கள். உனக்கு ஆலயங்களைக் கட்டுவார்கள்; துர்க்கை, பத்ரகாளி, விஜயா, வைஷ்ணவீ, குமுதை, சாமுண்டிகா, க்ருஷ்ணை, மாத்வி, கந்நிகை, மாயை, நாராயணீ, ஈசானை, சாரதா, அம்பிகை, என்று பலவாறு நாமஞ்சாற்றுவார்கள்' என்று அநுக்ரஹித்தார். இங்கு '[illegible]' என்றது மாம்ஸாதிகளைச் சொன்னதாகாது. '[illegible]' என்றால் தேவதைக்கு வகுத்த ஆஹாரம் என்றர்த்தம். அது எங்ஙனேயாகிலும் இந்தத் தேவதை ஜகந்மாதாவாகிய தேவியல்ல வென்பது இந்த ப்ரகரணத்தாலும் ஸ்ரீயானவள் ருக்மிணிப் பிராட்டியாக அவதரித்ததினாலும் ஸ்பஷ்டம்.

* * * * * *

சேதனனுடைய புத்தியைக் கெடுத்து பகவத் ஸ்வரூபத்தை மறைத்து விபரீத ஜ்ஞானத்தையும் விபரீத போகருசியையும் உண்டுபண்ணுவது ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுக் கிருப்பிடமாகிய அசேதனமாகிய ப்ரக்ருதியின் கார்யம். பரிசுத்தஜ்ஞான ஸ்வரூபனாகிய ஆத்மாவுக்கு இந்த ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமும் பரவசதையுமுண்டாவது இவனுடைய அனாதி துஷ்கர்ம ப்ரவாஹத்தினால் என்பது சாஸ்த்ரஸித்தம். இது ஸத்ய ஸங்கல்பனான பகவானுடைய நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்தினாலுண்டாவது. அசேதனமான ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வயம் யோக்யதை ஒன்றுமில்லை. (மயாऽத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம்). 'நான் அத்யக்ஷனாயிருந்து ப்ரக்ருதியானது எல்லா சராசரங்களையும் உண்டாக்குகின்றது' என்றார் பகவான் இது அனுக்ரஹ மூர்த்தியான 'அன்னையின்' திருவிளையாடலாகாது. ஸ்ருஷ்டிகாலம் முதற்கொண்டு ஸதாசார்ய கடாக்ஷம் பெற்றுச் சரணாகதி செய்து வைகுந்தம் புகுந்து பரிபூர்ண ப்ரும்மானுபவம் பெறும் வரையில் ஒவ்வொருபடிகளிலும் சேதனனுக்கு ப்ரக்ருதி தீங்கிழைக்கும் ப்ரகாரங்களை ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் அர்த்தபஞ்சகாதிகாரத்தில் ப்ராப்தி விரோதி நிரூபணத்தில் பரக்கக்கண்டு கொள்வது.

இந்தமாயையை அல்லது திரையை நீக்குவதற்கு சாஸ்த்ர விஹிதங்களான கர்மங்கள் ஆராதனங்கள் முதலியவைகளைக்கொண்டு கடைத்தேர வேண்டுமேயொழிய 'தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந்' (அவர்களை ஆஸுர கர்மங்களில் ப்ரவர்த்தித்தவர்கள் என்று அறி)' என்று ஸ்ரீகீதாசார்யன் இகழ்ந்த படிகளில் உள்ளவர்களனுஷ்டிக்கும் சாஸ்த்ரவிருத்தங்களான பூஜை முதலியவைகளையாவது, அவற்றால் பூஜிக்கப்படும் தேவதைகளையாவது ஸத்வஸ்தரான வேதாந்திகள் அவலம்பிக்க லாகாது. 'ஸ்வரக்ஷணேऽப்யஶக்தாஶ்ச கிமுதாந்யஸ்ய ரக்ஷணே' என்றபடித் தம்மையே காப்பாற்றிக்கொள்ள சக்தியில்லாத இத்தேவதைகளா பிறர்க்குச் 'சுரரறிவருநிலை' யனாகிய அம்மானைக்காட்டிக் கொடுக்க வல்லவர்!

*   *   *   *   *   *

'ப்ரும்மம் அறியப்பட்டவனல்லன், அறியப்படுவது மல்ல' என்றதினால் என்ன அர்த்தம் ஏற்படுகின்றது? இப்படிப்பட்ட வாசகங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் பலவிடங்களில் காணப்படும். இவற்றின் பொருள்களை உண்மையாக வறியும் ப்ரயத்னங்களில் தான் அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் முதலிய மதங்கள் உண்டாயின. த்வைதமும் விசிஷ்டாத்வைதமும் முடிவான அத்வைதத்துக்குப் படிகளாக விருக்கும் என்று விவேகாநந்தர் இம்மூன்று மதங்களையும் ஐககண்ட்யம் செய்ய யத்தனித்ததால் வஸ்துஸ்திதி இன்னதென் றுணராத சபலசித்தர்களுக்கு இப்படி யவர் பேசியது உகப்பாக விருந்தது. இந்த ப்ரமை

யை இன்னும் பலர் கொண்டிருக்கின்றனர். இது மேல்நாட்டுக்கல்வியின் பயன். தியாஸபி, ப்ரும்மஸமாஜம் முதலிய புதுவேதாந்த வ்யாபகர்கள் தங்கள் உபதேசங்களில் ஸகல ஸித்தாந்தங்களையும் ஒன்றோடொன்று பிசிரி ஸகுணம், நிர்க்குணம், என்று ஒரு நிலையிலும் நில்லாதபடி ப்ரும்மத்தைப் பேசுவார்கள். பொதுவில் கடவுள், பக்தி, என்று மாத்திரம் சொல்லுவார்களேயன்றி, 'நீங்கள் பேசும்' கடவுளைப்பற்றித் தெளியச் சொல்லுங்கள். முதலில் அது ஸகுணமா, நிர்க்குணமா? என்றால் த்ருப்தியான பதில் கிடைக்காது. அதிகமாய்க் கேட்பவனைக் குறுகிய புத்தியை யுடையவ னென்பார்கள். இந்த மதங்களெல்லாம் படிகளின் க்ரமத்தி லிருக்கின்ற வென்பதும், ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்குப்போக வேண்டு மென்பதும் அவைகளின் ஸ்வபாவங்களுக்கே பொருந்தாது. பட்டினிகிடக்கக் கிடக்கப்பசி தீருமா? கறுப்பிலிருந்து வெளுப்புண்டாகுமோ? சேராச் சேர்த்தியைக் கொள்வது முடியாதென்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமாயிற்றே?

சாஸ்த்ரமுகமாக ப்ரும்ம மென்றும் ஸர்வேச்வர னென்றும் சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகன் இப்படிப்பட்டவ னென்றறிந்தா லொழிய உண்மையான பக்தி, நல்லொழுக்கம், மோக்ஷசிந்தை முதலியவைகள் உண்டாகாது. இப்படியும் வைத்துக் கொள்ளலாம்; அவர் சொல்லுவதும் ஸரிதான்; எல்லாவற்றையும் ஸமத்ருஷ்டியாகப் பார்க்கவேண்டும்; என்ற மாதிரிகளில் வழிநடப்பவர்கள் வழிதிகைத்து நாஸ்திக்யத்தில் முடிவடைவது நிஶ்சயம். ஆகையால்தான் சாஸ்த்ரோபதேசம் பண்ண அர்ஹரான ஆசார்யர்களின் லக்ஷணங்களில் முற்பட 'ஸித்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயே' (ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தியை யுடையவர்) என்பதை ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களான நம் பூர்வர்கள் சாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து, உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் நாம் அடைய வேண்டிய பரப்ரும்மம், ஜகத்காரண பூதனாய் தன்னை யொழிந்தவற்றுக்கெல்லாம் மேற்பட்டவனாய் ஸர்வசக்தனாய் ஸத்யஸங்கல்பனாய், நிரதிசய ஆநந்தம், வாத்ஸல்யம், ஸௌசீல்யம், மார்த்தவம், ஆர்ஜவம், காருண்யம், முதலிய கல்யாண குணஸாகரமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று நிஷ்கர்ஷித்தார்கள்.

ஜநகநந்தினி.

இந்தப் புஸ்தகத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள், கீழ்குறிக்கப்பட்டுள்ள விலாஸத்திற்கு எழுதி பெற்றுக்கொள்ளலாம். விலை ரூ. 1. தபாற்கூலி வேறு.

(1) திவான் பஹதூர் தி. த. ரங்காசார்யர், பீ.ஏ., பி.எல்., திருவள்ளூர் (செங்கல்பட்டு ஜில்லா).

(2) கொ. ஸுதர்ஶநம் ஐயங்கார், தமிழ்ப்பண்டிதர், ஹநுமந்த ராயர்கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, மதிராஸ்.

(3) ஸூரியதரிசி, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்த ஸபை, பர்ணசாலை, வீராசாமிபிள்ளை தெருவு, எழும்பூர், மதிராஸ்.

श्रीः ॥

श्रीमते निगमान्त महादेशिकाय नमः ।

श्रीवरदनारायणीयम्

श्री रहस्यत्रय सारार्थ संग्रहः ।

श्रीकृष्ण योगीन्द्र [illegible] विजयध्वज ।

विश्वामित्र कुलोद्भूतं वरदार्यं गुरुं भजे ॥

श्रीमदष्टाक्षराधिकारः प्रथमः ।

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ॥

श्रीवरदनायेन वेदान्ताचार्य सूनुना ॥

रहस्यत्रय सारार्थ संग्रहोऽयं प्रकाश्यते ॥

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீநைனாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ரஹஸ்த்ரய ஸாரார்த்த ஸங்கிரஹம்

[தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு]

முதலாவது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷராதிகாரம்.

உபநிஷத்துக்களாகிற பாற்கடலின் அலைகளில் ஸஞ்சாரம் செய்வதினால் கொண்டாடப்பட்டவர்களாய் எந்தத் திருவடித்தாமரைகளில் உல்லாஸத்துடன் கூடிய புத்தியையுடையவர்களாயுமிருக்கிற புண்யசாலிகளினால் ஹம்ஸங்களுடைய காந்தி (நித்ய ஸூரிகளின் ஸம்பத்து) அடையப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீயபதியின் திருவடித்தாமரைகளில் என்மனதானது வண்டு ரூபத்தையடைந்து சிரகாலம் பக்ஷபாதம் செய்து (சிறகு உதறி, அதாவது ப்ரீதியைப்பண்ணி) அதன் மஹிமையினால் அவைகளிடத்திலேயே நிலைத்து ஆநந்தானுபவம் பண்ணட்டும்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்தாசார்ய புத்ரராகிய ஸ்ரீமத் வரதநாதனால் (ஸ்ரீநைனாசார்யரால்) ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்த ஸங்கிரஹம் என்னும் இந்த க்ரந்தம் வெளியிடப்பட்டது.

सदाचार्य कटाक्षेण शरणागतस्य रहस्यत्रय सारार्थः नित्यभोग्य इति सत्सूत्राणां सम्प्रदायः । रहस्यत्रयमिति श्रीमदष्टाक्षरं द्वयं चरमश्लोकश्च कथ्यन्ते । तत्र श्रीमदष्टाक्षरे स्वस्वरूप परस्वरूपादि विज्ञानस्य प्राधान्येनोक्ततया [illegible] । तेन प्रतिबुद्धस्याधिकारिणः शरणागति [illegible] शरणागत्यनुष्ठान प्रकारः प्रकाश्यते । [illegible] मन्त्रेण कर्तव्यस्य अपेक्षित नैरपेक्ष्यादीन् अर्थान् विशदं प्रकाश्य सर्वपाप विमोक्षण पूर्वक भगवत्प्राप्ति रूप पुरुषार्थोपाय [illegible] शरणागतिं [illegible] विधाय [illegible] अधिकारिणं निश्शोकयति चरमश्लोकः ।

अत्र प्रथमरहस्यं पदत्रयात्मकम् । द्वितीयं [illegible] । तृतीयं [illegible] । [illegible] ।

ஸதாஸார்ய கடாக்ஷத்தாலே சரணாகதி பண்ணினவனுக்கு ரஹஸ்ய த்ரயஸாரார்த்தமானது நித்யம் ஆநந்தமாக அநுபவிக்கத்தக்கதென்பது ஸாத்விகர்களான பெரியோர்களின் ஸம்ப்ரதாயம். மூன்று ரஹஸ்யங்களாவன—ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரமும், த்வயமும், சரமச்லோகமும். ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரத்தில் ஜீவ ஸ்வரூபம் பரஸ்வரூபம் முதலானவைகளின் பகுத்தறிவு முக்கியமாக உண்டாக்கப்படுகின்றது. இதனால் தெளிவடைந்த அதிகாரி சரணாகதியை அநுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரமானது சரணாகதி மந்த்ரமாகிய த்வயத்தில் ப்ரகாசிப்பிக்கப் படுகிறது. இம்மந்த்ரத்தினால் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய ப்ரபதனத்திற்கு அபேக்ஷிதமான நைரபேக்ஷ்யம் (வேறொன்றை எதிர் பாராதிருத்தல்) முதலிய அர்த்தங்களைத் தெளிவித்துக்கொண்டு ஸர்வ பாபங்களையும் போக்கி பகவத் ப்ராப்தியைப் பெருவதாகிய புருஷார்த்தத்திற்கு உபாயமான சரணாகதியைச் செய்யென்று விதித்து சரணாகதனான அவ்வதிகாரியை சோகமெல்லாம் தவிர்த்தவன் ஆக்குகிறது சரமச்லோகம்.

இதில் முதல் ரஹஸ்யம் மூன்று பதங்கொண்டது; இரண்டாவது ஆறுபதங்களடங்கியது; மூன்றாவது பன்னிரண்டு பதங்கள் சேர்ந்தது; இவற்றில் ஒன்றைவிட மற்றொன்று பதங்களினால் இரட்டித்திருக்கிறது என்பது அறியத்தக்கது. ஆதலால், இவை மூன்றில் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று மூலமாயும் உரையுமாக ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதும் ஏற்படுகிறது.

[illegible]

ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரத்தில் சேஷி சேஷங்களாகிய ஸர்வ தத்வங்களும் நேரில் பதங்களினாலேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும், "அஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மேற்பட்ட மந்திரம் இல்லை" என்று அர்த்தமுள்ள ஆயிரக்கணக்கான ப்ரமாணங்களை யனுஸரித்தும், ஆசார்யர்கள் இதை அங்கீகரித்தார்கள். மற்ற வ்யாபக மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் இம்மந்த்ரத்தில அர்த்த விசேஷங்கள் அதிசயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுவது இம்மந்திரத்தின் அர்த்தங்களைமேல் விவரிப்பதினாலேயே அறியப்படும். விஷ்ணுகாயத்ரியிலும் இந்த மந்த்ராக்ஷரங்கள் முதலில் சொல்லப்படுவது இதன் ப்ரபாவாதிசயத்தைக் காட்டுவதற்காக என்றறியவேண்டும். இம்மந்த்ரம் ப்ரவணத்தோடு சேர்ந்து அஷ்டாக்ஷரமாகும்போது இது வைதிகமாய் மூன்று வர்ணத்தவரும் அதிகரிக்கும்படியாகிறது. ப்ரணவத்தைக் கழித்தபோது தாந்திரிகமாய் எல்லா வர்ணத்தவர்களுக்கும் அதிகாரமாகிறது. இதற்குப்ரமாணம் 'ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வைதிகமும் ராஜர்களுக்கு வைதிக தாந்திரிகமும், வைச்ய சூத்ரர்களுக்கு தாந்திரிகமும் அல்லது எல்லாருக்குமே தாந்திரிகமும் ஆகக்கடவது' என்றர்த்தமுள்ள வசனங்கள். இவ்வசனம் ப்ராஹ்மணர்களின் பெருமையை உணர்த்தவும் சூத்ரர்களுக்கு வைதிகத்தில் அதிகாரமில்லை என்பதைக் காட்டவும் முக்கியமாக ப்ரவ்ருத்தித்தது. ஏனென்றால் வைச்யனுக்கும் வைதிகத்தில் அதிகாரமுண்டல்லவா? மேலும், 'ப்ரணவமும், அங்கங்களும், இதைப்போன்ற மற்ற விதிகளும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரஜாதிகளுக்கும் கிடையாது. அவர்களுக்கு மந்த்ரத்தைச் சொல்லுவது மாத்திரந்தான் விதிக்கப்படுகிறது' என்றர்த்தமுள்ள நூற்றுக்கணக்கான வசனங்களையும் இங்கு கவனிக்கவேண்டும்.

[illegible]

இதில் ஸ்வரத்தின் நிலை இருக்கும்படி ஆறுவது எழுத்திற்கும் முதலெழுத்திற்கும் உதாத்தஸ்வரம்; கடைசி அக்ஷரத்திற்கும் இரண்டாவதற்கும் ஸ்வரிதம்; மூன்று நான்குஅக்ஷரங்களுக்கு ப்ரசயம்; ஐந்தாவதக்ஷரத்திற்கு அநுதாத்தம்; ப்ரணவம் உதாத்த ஸ்வரத்தையுடையது; என்று சொல்லப்பட்டது.

அப்படியானால் ப்ரணவமில்லாத மந்திரம் எப்படி அஷ்டாக்ஷரமாகும் என்றால், சொல்லுகின்றோம். 'அதில் ப்ரணவத்தின் முதலெழுத்தாய் விஷ்ணுவைச்சொல்லும் அ என்பதோடு, பிந்துவைச் சேர்த்து வரும் அம் என்னும் சப்தம் அஷ்டாக்ஷரத்திற்கு பீஜமாகக்கடவது. இதைச்சேர்க்கும்போது அஷ்டாக்ஷரம் ஆகிறது' என்றர்த்தமுள்ள வசனத்தினால் ப்ரணவம் ஒழிந்தபோதும் அஷ்டாக்ஷரமாயிருக்கை ஸித்திக்கும். இதனர்த்தம் உபதேசத்தினாலேயே அறியப்படவேண்டியதாகையால் அதை இங்கு விவரித்து எழுதவில்லை. இந்த மந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தையும் நான்காம் வேற்றுமை உருபையும் நீக்கிவிட்டால் அது எல்லா ஜாதியாருக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி ஆமென்பது, "நமோநாராயணா என்று சொல்லிவிட்டு அந்தச்சண்டாளன் திரும்பிவந்தான்" என்றர்த்தமுள்ள வராஹபுராணவசனத்தினால் உபபன்னமாகிறது. இதனால் இந்த நாமத்தின் ஸங்கீர்த்தனம் மாத்திரமே கார்யகரமாமென்று ஸித்திப்பதால் முன் சொன்னதற்கு ஒரு விரோதமுமில்லை.

186716

[illegible]

இந்த மந்த்ரமானது மூன்று பதங்கள் அடங்கியது என்பதை வேதமே பிரித்துக்காட்டுகிறது. அதாவது ப்ரணவம் ஒரு 'அக்ஷரம்; நம: என்று இரண்டக்ஷரங்கள்; நாராயணாய என்று ஐந்தக்ஷரங்கள்' என்றர்த்தமுள்ளவை போன்ற ச்ருதிவாக்யங்களைக்கண்டு கொள்வது. இதில் முதற்பதம் மூன்று அக்ஷரங்களை உட்கொண்டது. அவையாவன அகார உகார மகாரங்கள். அகாரமானது ஸர்வங்களுக்கும் காரணபூதனைப் ஸர்வரக்ஷகனைய் ஸர்வசேஷியாயிருக்கிற ச்ரியப்பதியைச் சொல்லுகிறது. அதெப்படியெனில்:—'அகாரமானது இயற்கையாலேயே எல்லா சப்தங்களுக்கும் காரணமாகையாலும், ப்ரும்மமானது வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் மூலமாகையாலும் ப்ரும்மத்திற்கும் அகாரத்திற்கும்' - சொல்லும் அதன்பொருளும் - என்னும் ஸம்பந்தம் அவைகளின் ஸ்பாவத்தினாலேயே விளங்குகின்றது' என்றர்த்தமுள்ள வசனமானது எல்லா சப்தங்களுக்கும் காரணமான அகாரம் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமான பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று என்று கூறுகிறது. அகாரமானது எல்லா வேதங்களுக்கும் மூலமான ப்ரணவத்திற்குக்காரணம். ஆதலால் இதை ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் காரணம் என்கிறது. 'எந்த ப்ரணவமானது வேதங்களுக்கு முதலில் சொல்லப்பட்டதோ, வேதாந்தின் முடிவிலும் நிலைபெற்றதோ அதன் காரணமாகிய அகாரத்தில் லயத்தை அடைந்த (அகாரம் மாத்திரம் பகுதியாய்நிற்கிற) அந்தப்ரணவத்துக்கு எவன்பொருளோ அவன் மஹேச்வரனென்னும் விஷ்ணு' என்று ச்ருதி சொல்லிற்று. இங்கு ப்ரணவத்தின் மூலம் அகாரம். ஆகையால் அகாரத்தை ஆதியாக உடைத்தாயிருப்ப

[illegible]

தால் அகாரம் மாத்திரம் மிகுந்த ப்ரணவத்தினாலே முக்கியமாகச்சொல்லப்படுகிறவன் மஹேச்வரன்; அவன்தான் நாராயணன் என்று அர்த்தமாயிற்று. 'அகாரம் விஷ்ணுவைக்குறிக்கும் சொல்' என்று நிகண்டுவில் நியமித்திருப்பதால் பகவானான நாராயணனுடைய நாமங்களில் முதலாகிய அகாரத்தைப்ரயோகித்த பாஷ்யகாரர் இங்கு செய்யாத மங்களந்தான் வேறுண்டோ' என்று சப்தசாஸ்த்ரம் அறிந்த பெரியோர்களால் கூறப்பட்டதையும், 'அக்ஷரங்களுக்குள் நான் அகாரம்' என்று பகவானே அருளிச்செய்திருப்பதையும் இங்கு அனுஸந்திப்பது உசிதம்.

இங்கு ப்ரயோகித்திருக்கும் மஹேச்வர சப்தம் எப்படிப்பொருந்தும் என்றால் சொல்லுகின்றோம். மஹானான ஈச்வரன் மஹேச்வரன் என்று ச்ரியப்பதிக்குப் பெயராவதால் விரோதமில்லை. ஆனதுபற்றியே 'ஈச்வரர்களுக்கு எல்லாம் பரமனான அந்த மஹேச்வரனை' என்று ஜகத்காரணபூதனைப் ப்ரஸித்திபெற்ற நாராயணனைக்குறித்தே இந்த மஹேச்வரசப்தம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இதனால் மற்றவர்கள் திறத்தில் இப்பதத்தை உபயோகிப்பது, நாராயணனுடைய குணலேசத்தை யுடைத்தாயிருப்பதாலும், அவனுக்குச் சேஷபூதமாயிருப்பதாலும் என்று அறிந்தால் எல்லாம் பொருந்திப் பொருள்படும். 'அகாரமே எல்லா வாக்குகளும்' என்றர்த்தமுள்ள வசனங்கள், அகாரம் ஸர்வசப்தங்களுக்கும் மூலம் என்று கூறின. இதனால் பகவான் ஸர்வத்துக்கும் காரணம் என்று ஸித்தித்தது.

[illegible]

[illegible]

ஆயினும், நித்யவஸ்துக்களுக்கு ஈச்வரன் எப்படிக் காரணமாவான் என்றால், அநித்ய வஸ்துக்கள் அவனுடைய அநித்ய இச்சையினால் உண்டானவையாயும் நித்யங்கள், அவனுடைய நித்ய இச்சையினால் ஸித்தங்களாயுமிருப்பதால், இது கூடும். இது அந்தப் பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குகின்ற ப்ரமாணங்களினாலேயே அறியப்படுகின்றது. பெரியோர்களும் (பட்டர்) 'தேவரீருடைய இச்சையினாலேயே ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஸத்தை (இருப்பு) என்பதுண்டாகிறது. அவற்றில் சில நித்யங்களாக இருக்கவேண்டுமென்று தேவரீர் திருவுள்ளம் பற்றுவதால் அவைகள் நித்யங்களாயிருக்கின்றன' என்று இவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டார்கள். எனவே கீழ்ச்சொல்லியபடி பகவான் எல்லாவற்றிற்கும், காரணம் என்பது நிலைத்தது.

காரணமென்பது, நிமித்தம், உபாதாநம், ஸஹகாரி, என்று மூவகைப்படும். ஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டிப்பதால் பகவான் நிமித்தகாரணமாகிறான்; ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் சேதநாசேதநங்களெல்லாம் ஸூக்ஷ்மதசையிலும் இவனுக்குச் சரீரபூதங்களாக விருப்பதால் உபாதானகாரணமாகிறான்; ஸ்ருஷ்டிமுதலியவைகளில் தனக்குத் துணையாகக்காலம் முதலிய தத்துவங்களில்தான் அநுப்ரவேசித்து அவைகளை உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதால் அவனே ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஸஹகாரி காரணமுமாகிறான்; என்று இவ்விபாகங்களைக்கண்டுகொள்

[illegible]

வது. ரக்ஷணம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லும் அவ் என்னும் வினைப்பகுதியில் வ்யாகரணவிதிப்படி மிகுந்து நின்ற இந்த அகாரமானது ஸர்வரக்ஷகனை ஸ்ரிய꞉ பதியைச் சொல்லிற்று. இவ்வர்த்தம் கிடைக்கும்படி—அவ் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேல் 'வேறு இடங்களிலும் வ் என்னும் விகுதி தோன்றும்' என்றர்த்தமுள்ள வ்யாகரண விதியின்படி, வகரம் இரட்டித்து அவ்வ் என்றாயிற்று. 'யகரமொழிய மற்றைய மெய்யெழுத்துக்கள் தொடர்ந்தால் பகுதியின் வகரயகரங்கள் கெடும்' என்றர்த்தமுள்ள விதியின்படி இது அவ் என்று மிகுந்தது. 'ப்ருக்தங்களில்லாத வகரம்கெடும்' என்றர்த்தமுள்ள மற்றோர் விதிப்படி கடையிலுள்ளவகரமும் கெட்டு அகரமொன்றுமே நின்றது. வினைப்பகுதியின் முதலில் காட்டிய விகுதியாகிய வ் என்பதற்கு க்ருதி என்று பெயர். 'க்ருதி........முதலியவைகளைக் கொண்டுமுடியும் சொல் பெயர்ச் சொல்லாகும்' என்றர்த்தமுள்ள விதியின்படி, மிகுந்து நின்ற இவ்வகரம் ரக்ஷகனென்னும் அர்த்தத்தையுடைய பெயர்ச்சொல்லாயிற்று. இது நான்காம் வேற்றுமை ஒருமையில் ஆய என்றாயிற்று. அப்போது நாலாம் வேற்றுமை 'தனக்கே உரியது' என்னும் பொருளைக்கொண்டது. 'தொகையில் வேற்றுமை உருபு கெடும்' என்றர்த்தமுள்ள விதியின்படி நாலாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபு கெட்டு, வேற்றுமைத்தொகையாய் நின்று ரக்ஷகனை யுணர்த்துகின்றது என்று கண்டு கொள்வது. இப்படியே 'கருணையே வடிவு கொண்டு லக்ஷ்மீதேவியோடு கூடிய ஹ்ருஷீகேசனே ரக்ஷகர், என்பது ஸர்வ ஸித்தாந்தங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் பேசப்படுகின்றது' என்றர்த்தமுள்ள வசனங்களினாலும், மூலமந்த்ரத்தின் விவரணமான சரணாகதி மந்த்ரத்தில் ப்ராப்யப்ராபக பூதனானவன் ஸ்ரிய꞉ பதியென்று நேரில் பதங்களினாலேயே சொல்லப்படுவதாலும், இவ்வகாரத்திலும் ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷணத்திற்கின்றியமையாத தன் ஸஹதர்மசாரிணியான லக்ஷ்மீயோடு சேர்ந்திருக்கிறான் என்றறியவேண்டுமென்பது சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, பகவானுக்கு ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் ஸித்தித்தது.

[illegible] சென்னை-600 005.

‘ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं युञ्जीत’ इति प्रणवविवरणरूपे वाक्ये ब्रह्मण इति चतुर्थ्या व्याख्यानाच्च अकारेऽपि चतुर्थ्यर्थोऽन्वयितव्यः । सा च लुप्ता वैदिकप्रयोगेष्विति उक्तं च पूर्वमेव । तथा च तादर्थ्ये चतुर्थ्यां वक्तव्यायां मकारवाच्यस्य जीवस्य अकारवाच्यपरमात्मापेक्षया तादर्थ्यं प्रतीयते । अतो भगवतश्शेषित्वं सिद्धं भवति । तादर्थ्यमेव हि शेषत्वम् । शेषत्वप्रतिसम्बन्ध्येव शेषीत्युच्यते । अत्र च प्रमाणानि - ‘पतिं विश्वस्यात्मेश्वरम्’, ‘अस्या मम च शेषं हि विभूतिरुभयात्मिका’ इत्येवमादीनि प्रमाणवचनानि । ‘उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वम्’ इत्यादि पूर्वाचार्यवचनं च । अस्यार्थः — यथा पुत्रापेक्षया मातापित्रोरुभयोरपि एकं शेषित्वं, यथा च पत्न्यपेक्षया भर्तैव शेषी, तथा एतदुभयापेक्षया पितैवैकः सर्वशेषी, तथैव अस्मदपेक्षया दिव्यदम्पत्योरेकं शेषित्वमेव । परस्परविचारे लक्ष्म्यपेक्षया भगवत एव शेषि-

‘தேஜோரூபியான ப்ருஹ்மமாகிய உன்பொருட்டு என்றுசொல்லி ப்ரணவத்தை உச்சரித்து ஆத்மாவைச் சேர்க்கக்கடவன்’ என்றர்த்தமுள்ள ப்ரணவ விவரண ரூபமான ச்ருதி வாக்யத்தில் ‘ப்ருஹ்மணே’ என்று நான்காம் வேற்றுமையிருப்பதால் இந்த அகாரத்திலும் நாலாம் வேற்றுமையை ஏற்றுக்கொள்வது உசிதம். வைதிக ப்ரயோகமாகையால் இங்கு நாலாம் வேற்றுமை உருபு கெட்டது என்பது முன்னமே சொல்லப்பட்டது. ஆதலால், ‘தனக்கே உரியது’ என்று நாலாம் வேற்றுமைக்குப் பொருள் கொள்ளும்போது, ‘மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட ஜீவன், அகாரத்தின் பொருளாகிய பரமாத்மாவுக்குரியவன்’ என்று புலப்படுகின்றது. இதனால் பகவான் சேஷி என்பதும் ஸித்திக்கிறது. ஒருவனுக்குறியவனாயிருப்பதல்லவோ சேஷத்வம்? எவனைக் குறித்து சேஷத்வம் ஏற்படுகிறதோ அவனே சேஷியெனப்படுவான். இதற்கு ப்ரமாணங்கள்—‘எல்லா உலகங்களுக்கும் தனக்கும் நாயகன்’ என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதிகள், ‘நித்யவிபூதியும் லீலாவிபூதியுமாகிய இவ்விரண்டும் இவளுக்கும் (லக்ஷ்மீக்கும்) எனக்கும் சேஷபூதங்களல்லவா’ என்றர்த்தமுள்ள வசனங்கள் முதலியன. இவற்றையெல்லாம் தாமே அநுஸந்திக்கவும். ‘இருவரைப்பற்றியிருப்பினும் சேஷத்வமென்பதொன்றே’ என்றர்த்தமுள்ள முன்னோர்களுடைய மொழியுமுண்டு. இதனர்த்தம்—எப்படியானால் புத்திரனைப் பொறுத்து சேஷித்வம் தாய்க்கும் தந்தைக்கு மிருக்கின்றதோ, பத்நியை அபேக்ஷித்து பர்த்தா சேஷியாகிறானே, இதனால் எப்படித் தகப்பனொருவனுமே மற்றவர்க்கெல்லாம் சேஷியாகிறானே, அப்படியே நம்மையபேக்ஷித்து

त्वमिति लक्ष्मीविशिष्टस्यैव सर्वशेषित्वं भगवत एवेति सिद्धम् । एकेतरशेषित्वं लक्ष्म्या अपि सिद्धम् । व्यक्तीकरिष्यति चाचार्यः ‘गुरुभ्यस्तद्गुरुभ्यश्च नमोवाकमधीमहे । वृणीमहे च तत्राद्यौ दम्पती जगतां पती ॥’ इति ।

अयं च शेषशेषिभावः ‘दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः ।’, ‘स्वोज्जीवनेच्छा यदि ते स्वसत्तायां स्पृहा यदि । आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावं च सदा स्मर ॥’ इति वचनात् स्वाभाविकः । उपाधिनिर्देशाभावाच्च । तथा चतुर्थ्या शेषत्वस्याबोधव्यवच्छेदः प्रतिपाद्यते, उपाधिनिर्देशाभावाच्च । तेन शरीरात्मभावोऽपि सिद्धो भवति । यस्य चेतनस्य यद्द्रव्यं शेषतैकस्वरूपं तत्तस्य शरीरमिति भाष्यकारा निरणैषुः ।

திவ்ய தம்பதிகளுடைய சேஷித்வம் ஒன்றேயாகிறது. அவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் விசாரிக்கும்போது, லக்ஷ்மியைக்குறித்துப் பதியாகிற பகவானொருவனுக்கே சேஷித்வம் ஏற்படுவதால், தான்தவிர மற்றவர்களுக்கெல்லாம் சேஷியாயிருப்பதென்பது பகவானொருவனுக்கே என்பது ஸித்தமாயிற்று; ஒருவர் நீங்கலாக ஸர்வசேஷித்வம் லக்ஷ்மிக்கும் நிலைத்தது. ‘ஆசார்யர்களின் பொருட்டும் நமஃ என்னும் சப்தத்தை ஓதுகின்றோம்.’ அவர்களில் முதலவரான ஜகத்பதிகளான திவ்ய தம்பதிகளைச் சரணமாக வரிக்கின்றோம்’ என்றர்த்தமுள்ள ச்லோகத்தினால் இவ்வர்த்தம் ஆசார்யராலும் தெளிவாக்கப்பட்டது.

ஜீவனுக்குமீச்வரனுக்குமுள்ள இந்த சேஷ சேஷிபாவம் அவர்களின் இயற்கையில் உள்ளது என்பது—‘ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வயமாக தாஸபூதர்கள்,’ ‘உன் உஜ்ஜீவனத்திலும், உனது ஸ்வரூபஸித்தியிலும், உனக்கு இச்சையுண்டாகில், நீ அடிமையென்பதையும், பகவான் உனக்கு ஸ்வாமி என்பதையும் இவ்விரண்டு பாவங்களும் ஸ்வபாவஸித்தங்கள் என்பதையும் எப்போதும்நினை’ என்றர்த்தமுள்ள வசனங்களினால் ஏற்படுகின்றது. இஸ்ஸம்பந்தத்துக்கு இவ்விடத்தில் யாதொரு ஹேதுவும் சொல்லப்படாமையாலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தம். இதனால் இந்நான்காம் வேற்றுமையினால் கிடைத்த இச்சேஷத்வம் நித்யஸித்தமாய் ஒழிக்கமுடியாதது என்பதும் சொல்லப்பட்டது. எனவே, ஜீவ ஈச்வரர்களுக்கு சரீராத்ம பாவமும் ஸித்தித்தது. ‘எவனுக்கு எந்தப் பதார்த்தம் எப்பொழுதும் சேஷமாகவே யிருக்கும் தன்மையையுடையதோ, அது அவனுக்குச்சரீரம்’ என்று

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

---

88. நாடிலும் நின்னடியே நாடுவ னாடோறும்
பாடிலும் நின்புகழே பாடுவன்—சூடிலும்
பொன்னாழி யேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்
கென்னாகி லென்னே யெனக்கு.

(இ - ள்.) நாடிலும் - (மனத்தினால்) தேடும்போதும், நின் அடியே - தேவரீரது திருவடிகளையே, நாடுவன் - தேடுவேன்; நாள்தோறும் - எப்போதும், பாடிலும் - (ப்ரீதிபரவசனாகிப்) பாடும்போதும், நின்புகழே - தேவரீரது திருப்புகழ்களையே, பாடுவன் - பாடுவேன்; சூடிலும் - (ஒன்றை ஆதரத்தோடு) அணிவதாயிருந்தாலும், பொன் ஆழிஏந்தினான் - அழகிய திருவாழியாழ்வானை (த்திருக்கையிலே) அநாயாஸமாகத் தரித்துள்ள, தேவரீருடைய, பொன் அடியே - அழகிய திருவடிகளையே, சூடுவேற்கு - சிரோபூஷணமாகக் கொள்பவனான எனக்கு—, என் ஆகில் என் - எது எப்படியானால் என்ன? (எ - று.)

நரகத்துக்கு ஆள் இல்லாமற்போகும்படி எம்பெருமான் அருகேயுள்ள திருக்கோவலூரில் எழுந்தருளியிருக்கவும் அவனைப்பற்றாமல் நரகத்துக்கு ஆளாகும்படி சப்தாதி விஷயங்களிலே மண்டித்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டு, ஆழ்வார் தாமும் அவர்களைப் போல ஆகாதபடி தமது மனோவாக்காயமென்னும் த்ரிகரணங்களும் அவ்வெம்பெருமான் விஷயத்தில்தானே ப்ரவணமாயிருத்தலை அநுஸந்தித்து 'நாட்டிலுள்ளார் இவனைப் பெற்றால்தான் எனக்கு என்ன?' இழந்தால்தான் எனக்கு என்ன? நான் நல்லபடியே ஈடேறலானேன்' என்கிறாரென்க. 'என்ஆகில்' என்பதற்கு என்னுடைய கரணத்ரயமும் எம்பெருமானைப் பற்றினபின்பு, நான் இங்கு இருந்தால்தானென்ன? பரமபதத்திற்குப்போனால் தானென்ன? எல்லாம் எனக்கு ஒன்றே, என்று பொருளுரைப்பினுமாம். (அஅ)

89. எனக்காவா ராரொருவரே யெம் பெருமான்
றனக்காவான் றானேமற் றல்லால்—புனக்காயாம்
பூமேனி காணப் பொதியவிழும் பூவைப்பூ
மாமேனி காட்டும் வரம்.

(இ - ள்.) எனக்கு - (நிர்ஹேதுகபகவத் கடாக்ஷத்தைப் பெற்று சேஷத்வமே ஸ்வரூபமாக இருக்கின்ற) எனக்கு, ஆவார் - ஒப்பாகுபவர், ஆர் ஒருவரே - எவரொருவரிருக்கின்றனர்? [எவருமில்லை;] எம்பெருமான் - (சேஷத்வத்தின் ரஸத்தையறியாத சேஷியான அந்த) ஸர்வேச்வரனும், தானே - தனக்கு —, ஆவான் - ஒப்பாவான், அல்லது - அல்லாமல், மற்று - மாறாக (எனக்கு ஒப்பாகவல்லனோ?) (இப்படி பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தினால் ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றும் அவ்வெம்பெருமானை நேரேகண்ணினாற் காணப் பெறாதகுறைதீர), புனம் காயாம்பூமேனி - (தனக்கு) உரியநிலத்தில் தோன்றிய காயாம்பூவின் நிறமும், காணப்பொதி அவிழும் பூவைப்பூ - காணக்காணக் கட்டவிழாநிற்கும் பூவைப்பூவின் நிறமும், மாமேனி - (அவனுடைய) சிறந்த திருமேனியை, வரம் - அழகாக, காட்டும் - (எனக்குக்) காட்டாநிற்கும்; (எ - று.)

இதனால், ஆழ்வார், தம்முடைய தன்மையை யநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறாரென்க. எம்பெருமானுக்குப் போலியான பொருளைக்கண்டு அவனைக்காணாத குறைதீர்ந்துவிட, த்ரிகரணங்களும் அவ்வெம்பெருமான் திறத்தலீடுபட்டு சேஷத்வரஸத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்த தமக்கு ஒப்பாவார் ஒருவருமில்லை என்கின்றார். இப்படி எம்பெருமானது அடிமையில் ஈடுபட்டு அதன்மூலமான செருக்கைக் கொள்ளுதல் அடிக்கழஞ்சு பெறுதலால்தான் 'எனக்கார் நிகர்நீணிலத்தே' என்பதுமுதலாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும் 'எம்பெருமான் தனக்காவான் தானே மற்றல்லால்' என்பதில் எம்பெருமான் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனென்பதை மறுத்துக் கூறாமையால், எம்பெருமானது உயர்த்திக்கு குறையின்மை யுணர்க. எனக்கு ஹிதபரர்வேறுயாவர் என்று முதலடிக்கு உரைப்பினுமாம். காயாம்பூமேனியும் பூவைப்பூமேனியும், வரம் - எனக்கு இஷ்டமான எம்பெருமான் வடிவைக் காட்டுமென்று உரைப்பினுமாம். (அகூ)

90. வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவ! நின்பதம்
சிரத்தால் வணங்கானா மென்றே—உரத்தினால்
ஈரரியாய் நேர்வலியோ னாய விரணியனை
யோரரியாய் நீயிடந்த தூன்.

(இ - ள்.) மாதவ - (எல்லாரும்ஆச்ரயிக்கும்படி புருஷகாரபூதையான) லக்ஷ்மீவல்லபனே! ஈர்அரிஆய் - (இருகூறாகக்) கிழித்துப் பொகப்படும் சத்துருவாகி, நேர்வலியோன் ஆய - எதிர்த்துநின்று போர்செய்யும் பலத்தையுடையனாகிய, இரணியனை - ஹிரண்யாசுரனை, ஓர்அரிஆய் - (நாட்டிற்கண்டறியாத) ஒப்பற்ற நரசிங்கமூர்த்தியாகி, உரத்தினால் - உனது மிடுக்கையினாலே, ஊன் - அவனது மாம்ஸமான சரீரத்தை, நீ - (ஆச்ரிதவத்ஸலனான) நீ, இடந்தது - (உன் நகத்தினால்) குத்திக்கீண்டது,— வரத்தால் - (பிரமன் முதலியோர் கொடுத்த) வரத்தினாலே, (தனக்கு உண்டான), வலி - பலத்தை, நினைந்து - பெரிதாகமதித்து, நின்பாதம் - உனது திருவடிகளை, சிரத்தால் - (தனது) தலையினால், வணங்கான் என்றே ஆம் - வணங்காமலிருந்தானென்ற காரணத்தினாலேயேயாகும்; (எ - று.)

போலியைக் காட்டித் தம்மைத் தரிப்பித்தானென்று கீழ்ப்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தபின்பு, ஆழ்வார் ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதியைப்போக்கித் தன்னை அங்குக் காட்டி அவனைத்தரிப்பித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார். 'வரத்தால் வலிநினைந்து' என்ற தொடரில், தனக்கு வரங்கிடைத்ததைப் பெரிதாக நினைந்தானேயல்லாமல், வரங்கொடுத்தவர்களின் சக்தி பகவததீனமென்பதை நினைத்தானிலன் என்ற கருத்துத்தோன்றும்;

ஊர்அரி - பெரியசத்ரு எனினுமாம். ஓர்அரி - தன் இச்சையால் நரஸிங்கமானவனென்றும், எல்லோராலும் த்யாஜிக்கப்படும் நரஸிங்கமென்றும் உரைக்கலாம். (எ-று.) (கூ0)

91. ஊனக் குரம்பையி னுள்புக் கிருள்நீக்கி
ஞானச் சுடர்கொளீஇ நாடோறும்—ஏனத்
துருவா யுலகிடந்த வூழியான் பாதம்
மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்.

(இ - ள்.) ஊனக் குரம்பையின் -மாம்ஸத்தாலான (ஶரீரமாகிற) குடிசையிலே, உள்புக்கு - உள்ளே பிரவேசித்து, [ஶரீரத்தின் தோஷமெல்லாம் மனத்திற்படியும்படி அதைச் செவ்வையாக ஆராய்ந்து என்றபடி]; இருள்நீக்கி-(ஶரீரம் போக்யமென்றுநினைக்கிற அஜ்ஞானமாகிற) இருட்டைப்போக்கி, ஞானம்-(ஜீவாத்மா பரமாத்மா என்ற இவ்விருவரின் தன்மையையும் உள்ளபடியே அறிகிற) தத்வஜ்ஞானமாகிற, சுடர் - விளக்கை, கொளீஇ - ஏற்றி,—ஏனத்து உரு ஆய் - வராஹரூபமாகி, உலகு இடந்த - (பிரளயங்கொண்டபூமியைக்) குத்திபெயர்த்துக் கொணர்ந்த, ஊழியான் - (இவையெல்லாமழிந்த) யுகாந்தகாலத்திலும் (தான் இவற்றை ஸத்தை யழியாமல்) பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தவனான எம்பெருமானது, பாதம் - திருவடிகளை, நாள்தோறும் - எல்லாநாள்களிலும், மருவாதார்க்கு - அடைந்து வாழாதார்க்கு, வான் - பரமாகாசமெனப்படுகிற பரமபதம், உண்டாமோ - கிடைக்குமோ ? [கிடைக்காதென்றபடி] ; (எ - று.)

ஸர்வேஶ்வரனை யடையவேணுமென்று விரும்புகிறவர்கட்கு வேறொருபாயம் வேண்டாதென்றாலும், அவனிடத்து அத்வேஷமும், ஆபிமுக்யமும் உண்டாவதற்கு ஏற்ப தோற்போர்வையால் மினுங்கித தோன்றுகிற இந்த உடம்பில் ஹேயதாபுத்தி பிறந்து நசையற்றவர்க்கே அவனருள் உண்டாவதன்றி, நசையறாதார்க்கு அவனையடைதலரிதென்றவாறாயிற்று. குரம்பையினுள் புகுதலாவது - இந்த மாம்ஸதேக பிண்டத்தின் உள்ளேயிருக்கும் ஆபாஸத்தை ஆராய்ந்தறிகையாகும். கீழ்ப்பாசுரத்தில்,தன்னிடத்தில் ருசியையுடையவனுக்கு விரோதியைப்போக்கி உபகரித்ததை யருளிச்செய்த ஆழ்வார், இந்தப்பாசுரத்தில், இதர விஷயங்களில் ருசியறுதவர்க்கு அருளானென்கின்றாரென்க. (கூக)

92. வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்த்
தேனாகிப் பாலாந் திருமாலே - ஆனாய்ச்சி
வெண்ணெய் விழுங்கநிறையுமே முன்னொருநாள்
மண்ணையு மிழ்ந்த வயிறு.

(இ - ள்.) வான்ஆகி - ஆகாசமாகியும், தீஆய் - அக்கினியாகியும், மறிகடல்ஆய் ; அலையெறிகிறகடலாகியும், மாருதம்ஆய் - காற்றுஆகியும்,—(பரமபதவாஸிகளுக்கு) தேன்ஆகி - (பலமலர்களின் ரஸமான) தேன்போன்றும், பால்ஆம் - (ஸ்வாபாவிகமான இனிமையையுடைய) பால்போன்றும் நிரதிஶயபோக்யனான, திருமாலே - ஶ்ரிய:பதியானவனே ! முன்ஒருநாள் - பிரளயம் நீங்கினகாலத்திலே, மண்ணை - (பிரளயகாலத்திலேயுட்கொண்ட) இவ்வண்டத்தை, உமிழ்ந்த - (உள்ளேதானே கிடந்து தளர்ந்துபோகாதபடி வெளிநாடுகாணுமாறு) வெளிவிட்ட, வயிறு -, உன்வயிரானது, ஆன்ஆய்ச்சி - இடைக்குலத்திற் பிறந்தவளான யஶோதையென்ற இடைச்சி (கடைந்துவைத்த), வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, விழுங்க - அமுதுசெய்தருளினதால், நிறையுமே -[நிரம்பாது] (எ - று.)

இந்தப் பாசுரத்தில், ஆழ்வார், தன்னிடத்து ருசியையுடைய ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்குமவனன்றிக்கே, எம்பெருமான், அவாப்தஸமஸ்தகாமனான தனது பூர்த்திக்குத்தகாதபடி, ருசியையுடையரான ஆச்ரிதரின் ஸம்பந்தமுள்ளதொரு வஸ்து வில்லாமற்போனால், தன்னுடைய உபயவிபூதியோகத்துக்குங் குறைவு வந்ததாகக் கொள்ளுகின்ற ருசியை யுடையனென்கின்றார். "வானாகி........மாருதமாய்" என்று இங்கே நான்கு பூதங்களைச்சொன்னது ஐந்தாவது பூதத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால், பஞ்சபூதங்களாற் சமைந்த இவ்வண்டத்திற்குள்ளிருக்கும் பதார்த்தங்கட்குஎம்பெருமான் நிர்வாஹகனென்றவாறாயிற்று. 'தேனாகிப்பாலாம்' என்றதனால், நித்ய விபூதியிலுள்ளார்க்கு போக்யனா யிருப்பனென்றவாறு. ஆக, எம்பெருமான் லீலாவிபூதி நித்யவிபூதி என்ற உபயவிபூதியையும் உடையவனென்று கூறியவாறு. இதனால், இப்படிப்பட்டவன் தன்பசிதீர, இடைச்சியின் வெண்ணெயை விழுங்கினது, ஆச்ரிதத்ரவ்யத்திலுள்ள வ்யமோஹமேயன்றி வேறன்றென்பது, பெறப்படும். (கூஉ)

93. வயிறழல வாளுருவி வந்தானை யஞ்ச
எயிறிலக வாய்மடித்த தென்நீ - பொறியுகிரால்
பூவடிவை யீடழித்த பொன்னாழிக் கையா நின்
சேவடிமே லீடழியச் செற்று.

(இ - ள்.) பூவடிவை ஈடு அழித்த - புஷ்பத்தின் ஸௌகுமாரத்தன்மையை அடியோடுபோக்கிய [மிகுந்த ஸௌகுமார்யத்தைக்கொண்ட], பொன் ஆழி கையா - அழகிய சக்ராயுதத்தைப்பிடித்த திருக்கையையுடையவனே ! வயிறு அழல - (உன்னிடத்து அநுகூலர் கண்டு 'என்ன தீங்கு நேருமோ ?' என்று) வயிறு எரியும்படி, வாள் உருவி வந்தானை -, வாளை யுருவிக்கொண்டுவந்தவனான ஹிரண்யனை, அஞ்ச - (உன்வடிவத்தைக் கண்டு) நடுநடுங்கும்படி, நின் சேவடிமேல் - உனதுசிவந்த திருவடிகளின்மேலே, (ஏறிட்டுக்கொண்டு), பொறி உகிரால் - நாநாவர்ணமான நகங்களினால், ஈடு அழிய - கட்டுக்குலைந்துபோம்படி, செற்று - கொன்று, (பின்னையும் சீற்றம் மாறுமையால்), எயிறு இலக - பற்கள் வெளித்தெரியும்படி, வாய்மடித்தது - நீ வாயை மடித்துக்கொண்டிருந்தது, என் - யாதுகாரணம் பற்றி (எ - று.)

இதனால், எம்பெருமான் தன்னடியார் பக்கல் அபராதஞ் செய்கின்றவர்கள் மீது "க்ஷமாமி" [பொறேன்] என்று சொல்லிப் பெருஞ்சீற்றங்கொள்ளுமாறு ஆச்ரிதபக்ஷபாதமுள்ளவனென்பதை உணர்த்துகின்றார். எயிறிலக வாய்மடித்ததென் - மஹாக்ருபாவானான உனக்கும் பெருஞ்சீற்றத்துக்கும் பொருத்தமுண்டோ ? பகைவனை முடித்தபின்பும் சீற்றம் மாறுதொழிவதே ! என்று ஈடுபட்டவாறு ; ஶரணாகதர்க்குத் தஞ்சமாவது - ஆச்ரித விரோதிகளின்மீது கொள்ளும் கோபமே யாதலால், இதனைப்பாராட்டியருளிச் செய்கின்றனரென்க ; " கோடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக்கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டுளதறிந்துன் னடியனேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன் " என்று பராசுலன் அருளியதும் காண்க. பொறி - அழகுமாம். 'நின்சேவடி மேலீடழியச் செற்று' என்றதொடரில், பிராட்டிமாரும் தொடக்கூசும்படி ஸௌகுமாரமாகி ஆச்ரிதரைக் கொண்டிருக்கிய திருவடிகளிலே, வேரோடுகல்ல விரும்பிய பகைவனைக் கொள்வதே ! என்ற கருத்துந் தோன்றும். 'பொன்னாழிக்கையால்' என்றும் பாடமுண்டு. 'நின்சேவடி மேலிட்டழியச் செற்று' என்ற பாடமும் ஏற்கும். (கூங)

94. செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்ற விந்தவேழுலகும்
மற்றிவை யாவென்று வாயங்காந்து - முற்றும்
மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனையல்லா
லிறையேனு மேத்தா தென் நா.

(இ - ள்.) எழுந்து - (அந்யாயம் விஞ்சினபடியால் லௌகிக பதார்த்தங்களை யெல்லாம் அடியோடு அழிக்கப் பெருமுயற்சியோடு) கிளம்பி, தீவிழித்து - (உள்ளேகொண்ட) கோபம் (வெளிக்குத்தெரியுமாறு) நெருப்பெழ விழித்துப்பார்த்து, இந்த ஏழ் உலகும் - இந்த கீழ்ஏழ் மேலேழ் என்ற பதினான்கு லோகங்களையும், செற்று - அழித்து,— மற்று - பின்பு, இவை - (பிரளயத்தில் அழிந்த) இப்பதார்த்தங்கள், சென்ற - (என்னிடத்து) அடங்கிக் கிடக்கின்றன என்றுசொல்லி, ஆவென்றுவாய் அங்காந்து - ஆவென்று வாயைத்திறந்து, முற்றும் - ஸகலஜகத்தையும், மறையவற்கு - பரமவைதிகனான மார்க்கண்டேய மஹர்ஷிக்கு, காட்டிய - (முன்புபோலவே யிருப்பதைக்) காட்டியருளிய, மாயவனை - ஆச்சர்ய ஸக்தியையுடைய எம்பெருமானை, அல்லால் - அல்லாமல், (வேறொருவனை) இறையேனும் - கிஞ்சித்தும், ஏத்தாது - ஸ்தோத்ரம் பண்ணாது ; (எ - று.)

தன்னை ஆச்ரயித்தவர்க்குத் தன் தன்மைகளெல்லாவற்றையுங் காட்டும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானையல்லது, என் நா, வேறொருவரை யேத்தாதென்பதாம். 'மறையவற்கு' என்பது கீழ்ப்பாட்டிற் கூறிய ஹிரண்யனைச் சுட்டுவதாகக் கொண்டு, வாளுருவி வந்த ஹிரண்யனுக்கே எம்பெருமான் தன் விச்வரூபத்தைக் காட்டினதாகப் பொருள் கொள்வாருமுளர். அன்றி, 'மறையவர்க்கு' என்று பலர்பாலாகப் பாடமோதி, துர்யோதனஸபையிலே, எம்பெருமான் பெருஞ்சீற்றங்கொண்டு தீவிழித்துத் தன்னுடைய திருப்பவனத்திலே விழுந்து நசித்துப்போகிற புவனங்களை வேதப்பொருள் வல்லவரான பீஷ்மர் துரோணர் முதலிய பெரியோர்கட்குக் காட்டியதை இந்தப்பாசுரம் வெளியிடுவதாகவும் வ்யாக்யானமுண்டு. 'இவையாமென்று' எனப்பாடங்கொள்வாருமுளர். யுகாந்த காலத்திலே உலகத்தில் அக்ரமம் விஞ்சி, அதனால் எம்பெருமான் உக்கிரம் கொண்டு இவ்வுலகங்களை யெல்லாமழித்துத் தன்னிடத்திலே அடக்கிக் கொள்வனென நூற்கொள்கை முதலடியில் விளக்கப்பட்டது. (கச)

95. நவாயிலுண்டே நமோ நாரணவென்று
ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே - மூவாத
மாக்கதிக்கட் செல்லும்வகை யுண்டே யென்னொருவர்
தீக்கதிக்கட் செல்லுந் திறம்?

(இ - ள்.) நா - (ஏத்துகைக்குக் கருவியான) நாக்கானது, (புறம்புபோய்த் தேடவேண்டாதபடி), வாயில் - தந்தாமுடைய வாயிலே, உண்டே - இருக்கின்றதே ; ஓவாது - (ஸஹஸ்ராக்ஷரி மாலாமந்த்ரம்போலே இடையிலே) விட்டுவிட்டுச் சொல்லாமல், உரைக்கும் - (எளிதாக ஒரு மூச்சிலே) சொல்லக்கூடிய, உரை - திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரம், உண்டே ; மூவாத - ஏழத்தன்மையடையாத [திரும்பி வருதலில்லாத], மாக்கதிக்கண் - பரமப்ராப்யமான மோக்ஷத்திலே, செல்லும் - சென்று சேர்வதற்கு ஏற்ற, வகை - உபாயம், உண்டே ; (இப்படி யிருக்கவும் உஜ்ஜீவிக்காமல்), தீக்கதிக்கண் - விநாசத்துக்குக் காரணமான துர்மார்க்கங்களிலே, ஒருவர் —, செல்லும் - போய்விழுகிற, திறம் - ப்ரகாரம், என் - என்னவோ ! (எ - று.)

இப்படி எம்பெருமானை ஏத்துகைக்கு என்று ஏற்பட்ட நாவைக்கொண்டு எம்பெருமானை யேத்தாதே இதரவிஷயங்களைச் சொல்லுகைக்கு இதைக்கருவியாகக் கொண்டு லோகத்தவர் அநர்த்தப்படுகின்றார்களே! இது என்ன ஆச்சர்யமென்று, ஆழ்வார் ஆச்சர்யப்படுகின்றாரென்க. "நாராயணேதிமந்த்ரோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்த்திநீ ததாபிநரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்புதம்" என்றதன் பொருளைக்கொண்டது இந்தப்பாசுரம். தீக்கதி - நரகமெனினுமாம். வெண்டாள் பிறழாமலிருப்பதற்காக நாராணவென்று வோதாதுரைக்கும்' என்று குற்றியலுகரத்துக்கு முன் உடம்படு மெய்வந்ததாகக்கொள்க. 'நாராயணவென்றோவாதுரைக்கும்' என்று படிப்பினுமாம். (கரு)

96 திறம்பாதென் நெஞ்சமே செங்கண்மாற் கண்டா
யறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான் - புறந்தானிம்
மண்டான் மறிகடல்தான் மாருதந்தான் வான்தானே
கண்டாய் கடைக்கட் பிடி.

(இ - ள்.) என் நெஞ்சமே - எனக்கு ஸ்வாதீனமான மனஸ்ஸே ! அறம்பாவம் என்று இரண்டும் ஆவான் - புண்யம் பாவம் எனப்படுகின்ற கர்மங்களிரண்டுக்கும் நிர்வாஹகன், செங்கண் மால் கண்டாய் - செந்நிறமுள்ள (தாமரைமலர்போன்ற) திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீய:பதியேயாவன் ; இம்மண்தான் - இந்தப்பூமியும், மறிகடல்தான் - அலையெறிகிறகடலும், மாருதந்தான் - வாயுவும், வான் - ஆகாசமும், புறந்தான் - இவற்றுக்குப்புறம்பான மஹாந்முதலிய தத்வங்களும், (ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் நிர்வாஹகன்), தானேகண்டாய் - அந்தப்புண்டரீகாக்ஷனேயாவன் ; கடைக்கண் - முடிவாக ஆராய்ந்து பார்க்கையில், (ஆர்த்ததத்வம் இதுவேயாமென்பதை), திறம்பாது - தவறாமல், பிடி - உறுதியாகக்கொள் ; (எ - று.)

'உலகத்தார் எப்படிப்போனாலும் போகட்டும் ; நெஞ்சே, நீமாத்திரம் ஸர்வநிர்வாஹகன் எம்பெருமானே என்று நான் சொல்லுவதைச்சரியான தென்று நம்பியிரு' என்று ஆழ்வார் தமது நெஞ்சைநோக்கிக் கூறுகின்றனரென்க. (கசு)

97. பிடிசேர் களிறளித்தபேராளா வுன்ற
னடிசேர்ந்தருள் பெற்றாளன்றே - பொடிசே
ரனற்கங்கை யேற்றா னவிர்சடைமேற் பாய்ந்த
புனற்கங்கை யென்னும் பெயர்ப் பொன்.

(இ - ள்.) பிடிசேர் - பெண்யானையோடு சேர்ந்திருப்பதான, களிறு - ஆண்யானையை [கஜேந்த்ராழ்வானை], அளித்த - (அதன் நடத்தையைப் பாராமல்) கிருபைசெய்து ரக்ஷித்த, பேராளா - மிக்கவைபவத்தை யுடையவனே ! பொடிசேர் - (தான் பண்ணின பாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாக) பஸ்மத்திலே சாயுமவனாகி, அனற்கு அங்கை ஏற்றான் - அக்நிக்கு(த்தனது) அழகிய கையை ஏற்றபாதகியான ருத்ரனுடைய, அவிர் சடைமேல் - ஒளியையுடைய ஜடையின்மேலே, பாய்ந்த - (அவனுடைய சுத்தியின் பொருட்டு வந்து) குதித்த, புனல் - ஜலமயமான, கங்கையென்னும் பெயர் - கங்கையென்னும் பெயர் பூண்டுள்ள, பொன் - சிறந்தபெண், உன் - (பாதகிகளையும் சுத்தமாக்கும்படி அவ்வளவு அதிசயித்தமான சுத்தியுள்ள) உன்னுடைய, அடி - திருவடிகளை, சேர்ந்து - கிட்டி, (பாதகிகளைச் சுத்தமாக்கும்படி), அருள் - (உனது) திருவருளை, பெற்றாள் அன்றே - பெற்றாளன்றோ ! (எ - று.)

'அறம்பாவமென்று இரண்டுமாவான்' என்று கீழ்ப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்ததை, இதனால், விவரிக்கின்றாரென்க. பிடிசேர்களிறளித்தபோனானென்று விஷயாந்தரப்ரவணனுகித் திரிந்த கஜேந்த்ரனை ரக்ஷித்ததை யருளிச்செய்கையாலே, பாபம் அவனிட்ட வழக்காயிருக்குமென்பதும்; கங்கையின் பரிசுத்திகரத்தன்மை எம்பெருமானருளாலேயே வந்த தென்கையாலே புண்யமும் அவனிட்ட வழக்காயிருக்கு மென்பதும் கூறியவாறாயிற்று. கஜேந்த்ர ரக்ஷணத்தைக்கூறிய இதில், அவன் காக்குமிடத்தில் ஜந்மவ்ருத்தங்கள் அப்ரயோஜகமென்பதும் பெறப்படும். 'பொடிசேர் அனற்கங்கையேற்றான்' என்கையாலே ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் நீங்காத பெரும்பாதகமுள்ளவனென்பது பெறப்படுமென்பார். (கஎ)

98. பொன்றிகழுமேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகந்தாய நெடுமாலும் – என்றும்
இருவரங்கத்தால் திரிவரேலு மொருவ
னொருவனங்கத் தென்றுமுளன்.

(இ - ள்.) பொன் - பொன்போல, திகழும் - ஒளிவிடுகிற, புரிசடை - பின்னின சடைமுடியையுடைய, அம் - அழகிய, புண்ணியனும் - புண்ணியத்தையுடைய ருத்ரனும், நின்று - தன்விருப்பின்படி யெல்லாமிருந்து, உலகம்தாய - ஸர்வலோகங்களையும் அநாயாஸமாக அளந்துகொண்ட, நெடுமாலும் - ஸர்வாதிகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனும், என்றும் - எக்காலத்திலும், இருவர் அங்கத்தால் திரிவர் ஏலும் - இருவராகி வெவ்வேறு வடிவத்தைக்கொண்டு (அறிவுகேடர்களுக்கு ஒரே தன்மையராக நினைக்கும்படி) இருந்தார்களேயானாலும், ஒருவன் - (ஜடைகட்டிக்கொண்டு புண்ணியத்தை யனுஷ்டித்த) ஒருவன், ஒருவன் அங்கத்து - (நெடுமாலான) மற்றொருவனுடைய சரீரத்திலே, என்றும் - எப்பொழுதும், உளன் - ஸத்தை பெற்றிருப்பான்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடியில் தோன்றிய கங்காநதியை ஜடைமேலே தரித்துப் பாவனனானென்று ருத்ரனைக் குறைவாகச் சொல்லுவது [illegible] ஸம்ஹார கர்த்தாவாய் ஈச்வரனென்று பேர்கொண்டு [illegible] யா?" என்று ஒரு கேள்வி யுண்டாக, அவனுடைய ஸத்தையும் ஸர்வேச்வர [illegible] ருத்தலினலேயே யாகுமென்கிறார். 'பரன்திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் [illegible] பேசுமினே' என்றார் நம்மாழ்வாரும். 'புரிசடையும் புண்ணியன்' என்ற தொடரில் இவனுடையவேஷமே இவனுடைய ஈச்வரத்வாபாவத்தைக் காட்டுமென்ற கருத்தும், 'நின்றுலகந்தாய நெடுமாலும்' என்ற தொடரில் - ருத்ரன் தலையோடு மற்றவர் தலையோடு வாசியற எல்லார் தலையிலுமாகத் தனது தாளைநீட்டிய அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தையுடையனென்று பெறப்படுதலால், இவ்வெம்பெருமானது ஸர்வேச்வரத்வமும் ஸ்பஷ்டமாதலுங் காண்க. 'என்னும் இருவர்' என்றும் பாடமுண்டு: இந்தப்பாடத்தில், என்னும் - என்கின்ற, இருவர் - இருவரும், அங்கத்தால் - (தம்தாமுடைய) பரிவாரத்தோடு, திரிவரேலும் என்று பொருளாகும். ஒருவனொருவனங்கத்தென்றும் முளன் - 'வலத்திரிபுரமெரித்தவன்' இனி, இத்தொடர்க்கு - ஒருவனுக்கு சரீரபூதனைக்கொண்டு ஸத்தை பெற்றுள்ளானென்று பொருள்கொள்ளினுமாம். அங்கம் - ஏகதேசமெனினுமாம். (கஅ)

99. உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனென்று
முளன்கண்டா யுள்ளுவா ருள்ளத்து—உளன்கண்டாய்
வெள்ளத்தி னுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும்
உள்ளத்தி னுள்ளா னென்றோர்.

(இ - ள்.) நல் நெஞ்சே - (எம்பெருமான் உளன் என்று சொல்லுதற்குப்) பாங்காகவுள்ள மனமே! உத்தமன் - (பர ஸம்ருத்தியைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கிற) புருஷோத்தமன், என்றும் - (நாம் உளரான காலத்தோடு இலரான காலத்தோடு வாசியற) எல்லாக்காலத்திலும், உளன் கண்டாய் (நம்மைரக்ஷிக்கையிலே) தீக்ஷித்திருக்கின்றான்; உள்ளுவார் - (தான் புகுரப்புகையில் விலக்காதவர்களான) ஆஸ்திகர்களுடைய, உள்ளத்து - மனத்திலே, உளன்கண்டாய் - (ஸாதரமாக) நித்யவாஸம் பண்ணுகிற்பன் காண்; வெள்ளத்தின் உள்ளானும் - திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந் தருளினவனும், வேங்கடத்துமேயானும் - திருமலையிலே நின்றவனும், உள்ளத்தின் உள்ளான் - இப்போது நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து ஸாதரமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான், என்று—, ஓர் - புத்திபண்ணு; (எ - று.)

ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் க்ஷீராப்தி முதலான இடங்களில் வந்து தங்கினது விலக்காதார் நெஞ்சில் வஸிப்பதற்காகவே யாதலால், அவன் இப்போது நம்முடைய நெஞ்சில் ஸாதரமாக நித்யவாஸம் பண்ணலானான், இதனை நீ புத்தியிற்கொள்க என்று தம்முடைய நெஞ்சை நோக்கி, ஆழ்வார் உபதேசிக்கின்றாரென்க. 'வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும், இடவகைக ளிகழ்ந்திட் டென் பாலிடவகைகொண்டனையே', 'நாகத்தணைப் பாற்கடல் கிடக்கு மாதிகெடுமால், அணைப்பார் கருத்தனவான்' முதலியனவாக மற்றை யாழ்வார்கள் அருளிச்செய் திருத்தலுங்காண்க. பிரமஞானமுண்டானவன்றும், அது இல்லாத காலத்திலுமாக எப்போதும் நெஞ்சில் தங்கியிருப்பனென்பது 'என்றுமுளன் கண்டாய்' என்பதன் கருத்து. (கக)

100. ஓரடியுஞ் சாடுதைத்த வொண்மலர்ச் சேவடியு
மீரடியுங் காணலா மென்னெஞ்சே—யோரடியில்
தாயவனைக் கேசவனைத் தண்டுழாய் மாலைசேர்
மாயவனையே மனத்துவை.

(இ - ள்.) என்நெஞ்சே ([illegible] மென்று அபிநிவேசங் கொண்டிருக்கிற) என்னுடைய மன[illegible]) ஒப்பற்ற அடிவைப்பினாலே, தாயவனை - லோகங்களை யெல்லாம் [illegible]னும், கேசவனை - கேசியென்னும் அஸுரனை நிரஸித்தவனும், தண் [illegible] - குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனு (அதிசய போக்யனு) யிருக்கிற, மாயவனை - ஆச்சர்யபூதனுமான ஸர்வேச்வரனை (யே உபாய மென்று,) மனத்துவை - மனதிலே உறுதியாகக் கொள்வாய்; (இப்படி அவனே உபாயமென்று அத்யவஸித்தால், ஓர் அடியும் - லோகங்களை யெல்லாம் அளந்துகொண்ட ஒரு திருவடியும், சாடு உதைத்த ஒண்மலர்சே அடியும் - சகடம் முறிந்து வீழும்படி தள்ளிப்போகட்ட அழகிய பூப்போலே ஸுகுமாரமான சிவந்த திருவடியும், ஈர் அடியும் - (என்ற) இரண்டு தன்மையையு முடைய திருவடிகளையும், காணல் ஆம் - ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கலாம்; (எ - று.)

'இப்படிமேல் விழுந்து நம்மை ஆதரிக்கிற எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு உபாயம் எது?' என்று ஓர் ஆகாங்க்ஷை தோன்ற, அவனைப் பெறுகைக்கு உபாயமும் அவனே, உபேயமும் அவனே; என்று தமது திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்து இவ்வ ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டி யருளுகின்றாரென்க. 'ஓரடியில் தாயவனை' என்பதனால் எம்பெருமானது சீலஸௌலப்யாதி குணங்களும், கேசவனை என்பதனால் விரோதியைப் போக்குகைக்கு ஏற்றஜ்ஞாந சக்த்யாதி குணங்களும், 'தண்டுழாய் மாலைசேர்' என்பதனால் இந்த ஸௌசீல்ய ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் அவ்வெம்பெருமானிடத்து இல்லாமலிருந்தாலும் அவனை விடமுடியாத நிரதிசய போக்யத்வமும், 'மாயவனை' என்பதனால் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கும் ஆச்சர்யத் தன்மையும் கூறியவாறு காண்க. எம்பெருமானது திருவடிகளில் விரோதி நிரஸகத்வமும் ஆச்ரித ரக்ஷகத்வமும் என்ற இரண்டு ஸ்வபாவமும் பொருந்தி யிருத்தலால் அத்திருவடிகளை 'ஈரடியும்' என்றார். இதனால், உபாயமும் உபேயமும் அவனே; ப்ரபத்தியொன்று மாத்திரம் நம்மிடத்துண்டாக வேணுமென்பது இப்பாசுரத்தின் தேர்ந்தகருத்து. 'ஒண்மலர்ச்சேவடியும்' என்றும் பாடமுண்டு. (௧00)

முதல் திருவந்தாதி உரையுடன் பூர்த்தியாயிற்று.

பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ராமாநுஜ தாஸன்,

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ந்ருஸிம்ஹராஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥

பகவத் விக்ரஹத்தின் பஞ்சப்ரகாரத்வம்.*

ஸ்வாநுபேக்ஷா நிமஹதேஷா வ்யாநானெ ஷெஷ்டிஹாவிக கயாலாவ ஹீதம்। வகயா மறவதா கிரா பெவ ஹிராம் விஷயதா ம்வயாதி ॥

ஸ்ரிய:பதியாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய் 'ஜ்ஞான ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் என்ற ஆறு குணங்கள் பரத்வோப யுக்தங்களா யிருக்கும்' என்றும், 'ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகள் ஸௌலப்யோப யுக்தங்கள்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாக்குணங்களுக்கும் ஏகநிதியான நாராயணன் ஒருவனே முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யன் எனச் சாஸ்திரங்கள் நிச்சயித்தன. அவன் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் பாபத்தைப்போக்கடிக்க வல்லது. ஆதலால் அதைச் 'சுபம்' என்று விசேஷிப்பர். ஆனால் அது ஆச்ரயிக்க ஸுலபமானதல்ல, ஆதலால் அத்திவ்யாத்ம ரூபத்தைக் காட்டில், சுபமாயும் ஆச்ரயிக்க ஸுலபமானதாலும் 'சுபாச்ரயம்' என்று விசேஷிக்கப்பட்ட திவ்ய மங்கள விக்ரஹமே மேலானதென்பர். இவ்வர்த்தத்தை 'சுபாச்ரய விக்ரஹம்' (ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துக்கு சுபத்வமும் ஆச்ரயத்வமு முண்டு) என்றமிது முதலிய பல இடங்களில் அருளிச்செய்தார்கள். சுபாச்ரயமான விக்ரஹமே முமுக்ஷூப யுக்தம். இவ்வர்த்தத்தை 'திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கே முமுக்ஷூப யுக்தமான சுபத்வமும் ஆச்ரயத்வமும் உள்ளது. இத்திவ்ய விக்ரஹமே மனதைக் கவரும் என்பதையும் 'சுபாச்ரய விக்ரஹதாரா சநாராமதிவ்ய தேதவ்யம்' என்று அருளிச்செய்தார். இச்சுபாச்ரயத்வம் பராவஸ்தையில் மாத்திரமே யல்லாமல் இவ்வியாஸத்தில் விமர்சிக்கப்படப்போகிற மற்ற வ்யூஹ விபவ, ஹார்த்த, அர்ச்சாவதாரங்களிலும் உண்டு என்பர். ஸ்ரீதேசிகன், 'இவ்

* இந்த மசூலிபட்டணம் ஸ்ரீ. உ. வே. ராவ் ஸாஹிப் டி. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் ஸந்நிதானத்தில் காலக்ஷேபம் வருஷத்திற்பெற்ற திருவஹீந்த்ரபுரம் சேட்டலூர் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸுந்தரராகவாசார்யர், B.A., ஸ்வாமியின் வ்யாஸம்.

விக்ரஹ விசிஷ்டனான நாராயணன் ஸர்வாவஸ்தையிலும் சுபாச்ரயனுயிருக்கும்; இத்திவ்ய விக்ஹம் பரவ்யூஹாத்யவஸ்தா பஞ்சகத்திலும் சுபாச்ரய மென்னுமிடம் சாஸ்த்ரஸித்தம். ‘[illegible]’, ‘சுபாச்ரயத்வம் ஸர்வாவஸ்தையிலும் அநுவ்ருத்தம்’ என்றிது முதலிய ப்ரகாரங்களால் தெளிவித்தருளினர். இவ் [illegible] எல்லாவற்றிலும் இது ஒரே [illegible] திரியாஎன் தென்பதையும் ‘சுபாச்ரயத்வம் இப்பஞ்ச ரூபங்களிலும் ஏகரூபம்’ என்றருளிச்செய்தார்.

[illegible] விக்ரஹமே சுபமாத்திரமான பகவத் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக்காட்டில் மேன்மை உள்தென்பதையும் பலப்ரமாணங்களினின்றும் அறிஞேம். ‘திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலும். தெளிவில்லாதார்க்கும் [illegible] ஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமே இலக்காம்’ [illegible] ஸௌலப்யத்தைப்பற்ற இவற்றுள் வாசியை ஸாரஸாரத்தில் ‘[illegible] ரூபமும் சுபமேயாகிலும் ஆலம்பிக்கவரிது’ எனப்பட்டது. இவ்விக்ரஹத்தின் அதிக ஸௌலப்யத்தையும் ‘[illegible]’ என்று கத்ய பாஷ்யத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவற்றை நிஷ்கர்ஷித்தபடியே ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலும் ‘[illegible]’ எனப்பட்டது. பெரிய முதலியாரும் (ஆளவந்தார்) ‘[illegible]’ என்று அருளிச்செய்தார். பாஷ்யத்தில் இதன் அவதாரிகை, ‘[illegible]’ என்று. மேல் ‘[illegible]’ எனப்பட்டது. [illegible] பதத்தையும் ‘[illegible]’ என்று விவரித்தருளினர். ‘[illegible]’ என்பதற்கு ‘[illegible]’ என்று விசேஷத்தைப்பேசி அருளினர். கடைசியாய் ‘[illegible]’ என உபஸம்ஹாரம் செய்தருளினர். ஸ்தோத்ர ரத்நத்திலும் ‘[illegible]’ என்னுமிடத்தில் ‘[illegible]

[illegible]’ என்றருளிச்செய்து மேல் ‘[illegible]’ என்று நிச்சயித்தருளினர். கத்யபாஷ்யத்திலும் இவ்வர்த்தத்தை ‘[illegible]’ என்னுகூறியருளினர். இவ்விக்ரஹத்தைக் கொண்டே பகவான் நமக்கு விஷயாந்தரங்களில் ஆசையைப் போக்கடிக்கிருன் என்னு மர்த்தத்தையும் ‘[illegible] விஷய [illegible]’ என்றருளிச்செய்தார். ப்ரதான சதகத்திலும் ‘இங்கு த்வயத்தில் திருவடிகளை உபாயமாகச்சொன்ன விது ப்ரபத்திக்கு லக்கான ஸ்ரியபதியினுடைய பரஸ்வரூபத்திற்காட்டில் சுபாச்ரயமான விக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிபத்தி ஸௌகர்யத்தாலே ‘[illegible]’ என்னும்படியான ப்ராதான்யத்தை ப்ரகாசித்தபடி’ என்றருளிச் செய்தார். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ப்ரபந்ந ஸந்தான கூடஸ்தரான நமது குலபதியும் தாம்கண்டறிந்து மற்ற மந்த்ர த்ரஷ்டாக்களைப்போல் ப்ரவசனம்செய்த பாஷாமயமான உபநிஷத்தின் மூன்றாம்பத்தில் திருமேனியை விட்டாரிறே! இவ்வர்த்தத்தை ஸாரத்தில் ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்று தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலும் ஸ்ரீதேசிக னருளிச்செய்தார்.

இத்திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் விசேஷத்தைப்பற்ற அபியுக்தரும் பேசியுளர். ‘விக்ரஹமே உபாயமா யிருப்பது’ என்றாரிறே ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசாரியர். ஸாத்வதங்களில் புகழப்பட்ட ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரத்தில் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டதென்பர். ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும் விக்ரஹத்திலுண்டான ருசி ஜநகத்வத்தையும் உபாயோபேயத்வங்களையுமிறே ஜிதந்தையில் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிறது என்றனர். வேறோரிடத்திலும் ‘தானே காரியம் செய்யவற்றான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம்’ எனப்பட்டது. ‘உபாய [illegible] இவ்வியமங்கள விக்ரஹம் அபேக்ஷிதம்’ என்றும், ‘விக்ரஹந்தானே

போரும் உபாயமாகைக்கு ' என்று மிவ்விக்ரஹத்தை விசேஷித்தனர். பிறகு 'சிந்தயந்தி அவன் விக்ரஹத்திலே அகப்பட்டாள். அவ்வடிவழகுதானே மோக்ஷத்தையும் கொடுத்ததிறே ' என இதிஹாஸோதாஹரணமும் கொடுக்கப்பட்டது. கடைசியாய் ' விக்ரஹந்தானே ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிஜனகமுமாய் சுபாச்ரயமுமா யிருக்கும் ' எனப்பட்டது.

பரரூபம்.

பரமனுக்கு விக்ரஹம் கிடையாது என, சில ப்ரமாணங்களில் அர்த்தாபாஸங்களைச் செய்துகொண்டு ப்ரமிக்கலாம். முதலில் ' அஶப்³த³மஸ்பர்ஶமரூபம்; ந தஸ்ய கார்யம் கரணம் ச வித்³யதே; அபாணிபாதோ³ ஜவனோ க்³ரஹீதா பஶ்யத்யசக்ஷு: ஸ ஶ்ருணோத்யகர்ண: ; அகாயமவ்ரணம்; அஸ்நாவிரம்; அரூபாய ' இத்யாதிகள் விக்ரஹத்தை நிஷேதிப்பதைப்போல் ஆபாதபராமர்சம் செய்யுங்கால் புலப்படலாம்.

மேலும் ' ந ஹ வை ஸஶரீரஸ்ய ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி ', ' அஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத: ' என்றும் சொல்லுகிறபடியே சரீரவிசிஷ்டன் ஆனால் சுகதுக்கங்க ளுண்டாகாதோ ' என்பர். இதற்கு

ஸமாதானம்.

முன்நிஷேதம்போல் தோன்றும் வாக்யங்களை வேறு வாக்யங்களுடன் தடைபடாமல் அர்த்தம் செய்வது புத்திமான்களின் கார்யம். பலஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி வாக்யங்கள் அவன்ரூபம், குணம், ஸ்தானம், ஆயுதம், வர்ணம், பத்நீ முதலியோரைப்பற்றிப் பேசியது மல்லால் அவனுடைய ஸர்வவித பரவ்யூஹாதி விக்ரஹங்களையும் பற்றிப் பேசியுளை. முதலில் ' ஆதி³த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத், ஆதி³த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் ', ' ஹிரண்யஶ்மஶ்ரு: ஹிரண்யகேஶ: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:; ' ஹிரண்மய: புருஷ:; புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்க³லம்; தஸ்ய ஹவா புருஷஸ்ய...யதா² மஹாரஜனம் வாஸ: யதே²ந்த்³ரகோப: ' இத்யாதிகளால் இவன் வர்ணம்சொல்லப்பட்டது. உபப்ரும்மணங்களும் ' ருக்மாபம் ', ' ருக்மவர்ணம் ' என்றிவ் வர்த்தத்தை அறிவிட்டன, ஸம்ஹிதையிலும் ' விஷ்ணோ: பீதம் விஷ்ணோ: கௌஸ்துபம் ஜகஜ்ஜலதிஜாஸம விஷ்ணு ஜீமூத ஶ்யாமளாபம் ஶ்ரீகரவேணு ஸ்ருஷ்டி தேஜோபி: விராஜிதம் ' எனப்பட்டது.

' ஹிரண்மய வபு: ' என்றிவ் வர்த்தத்தை நாம் திநந்தோறும் அநுஸந்திக்கிறோம். பட்டரும் ' ஆதித்யவர்ணம் ' என்றார் மத்யஸ்தரும் ' தப்தகனக நிப⁴ ஶ்மஶ்ருகேஶாபிராம: ' என்று இவ்வர்த்தத்தை ஸௌந்தர்யபரமாய் ப்ரமித்தனு ஸந்தித்தனர். வேதமே ' வேதா³ஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ' என்றது. இதுவும், நாம் முன்னுதாஹரித்த பலவாக்கியங்களும், புருஷ ஸூக்தத்திலுள்ள ' புருஷ: ' என்கிற பதம் பகவத்பர மென்பதென் ? ஆத்ம பரமாயும் ' புருஷஸ்ய ஶ்ருதமவாணி: ' என்று சிவன் பரமாகவும் ப்ரயோகிக்கப்படக் காணுகின்றோம். மேலும் ' புருஷஸூக்தம் பகவானையே சொல்லுகிறதென ப்ரமாணமென் ? னென்கிற இரண்டு

ஆக்ஷேபங்களுக்கும் ஸமாதானம்

சேரவே சொல்வோம். முதலில் ' அவ்வோ சப்தங்கள் அவயவ சக்தி பௌஷ்கல்யங்களாலே ஈச்வரன் பக்கலிலே நிற்கிற நிலை'யை ' ஶப்³தா³ந்தரேஷு ஜக்ரு: ஶப்³தா³: நாராயணே மயி ஸமஸ்த ப்ரவ்ருத்தி பரிஸமாப்த சைஷ்க கண்யம் ' என்றும், ' ஸர்வவஸ்து ஸமாப்த ஸீமம் ' என்றும் நாராயணநுவாக ப்ரக்ரியையை அநுஸரித்து ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தருளினர். அங்குள்ள மார்க்கத்தையும் ' புருஷ ப்ரமுக சப்தங்களாலே நிர்திஷ்டமான வஸ்துவை நாராயணன் என்று விசேஷித்தது ' என்று ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் பேசியருளினர். ஸ்வாமி ஸாதித்த அவயவ சக்தியால் அப்பிரம பதத்தில் இருக்கும் புருஷ (புரிஶேதே) என்றோ, அல்லது மிகவும் தானம் செய்பவன் (புரு ஸநோதி) என்றோ நாராயணன் என்றதாயிற்று. புருஷ சப்தத்தின் உள்ளர்த்தத்தை மேல் பரத்வ ப்ரகாஶாதிகளில் விமர்சிக்கப்படும். தன்னை அடைந்து யாசிப்பவரை ' உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே ' என்னுமிவனைவிட்டு உதாரனு முண்டோ ? மேலும், பரமோதாரத்வ மாவது – உபாய ஸாகலமும் உபேய கௌரவமும், பாத்ராப கர்ஷமும் பாராதே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணியும் நாம் செய்தது போதா தென்றிருக்கும் வதாந்யதை ' எனப்பட்டதிறே. இத்யன் எனப்பொரு ளளிக்குமாறு ' புருஷ ' பதத்திற்கு ஓர் நிருக்தியுமுண்டு. ' பூர்வமேவாஹ மிஹாஸமிதி தத் புருஷஸ்ய புருஷத்வம் ' எனப்பட்டதன்றோ ! ப்ரயோகாந்தரங்களில் நாராயணநிபர்யாய மாகவும் புருஷசப்தம் படிக்கப்பட்டுளது. ' புருஷோ ஹ வை நாராயண: ; நாராயண ஸ்ய புருஷ:, புருஷ: ஸாக்ஷாத் ;

[illegible] என்றும் ப்ரயோகங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆகலால் [illegible]; [illegible]; புருஷசப்தம் இவன் பக்கலிலே ரூடம்; புருஷசப்தம் நாராயணபரம்; என்று பலமுறை பெரியோர் கூறியபடி நாராயணனே புருஷசப்த வாச்யன். '[illegible]' என்று புலஸ்த்ய வஸிஷ்ட ப்ரஸாத லப்த பரதேவதா பாரமார்த்ய ஞானத்தை உடைய முனிவரும் பேசினார் '[illegible]' என்று தேவதாந்தர பக்தரான கவியும் சொன்னார்.

புருஷஸூக்தம் இவனைப்பற்றியதே என்பதற்கும் '[illegible]' என்பது ப்ரமாணங்களாம். தேசிகனும் '[illegible]' என்றருளிச் செய்தார். ப்ரதான சதகத்திலும் 'ஸர்வவேத படிதமாய் கொண்டு ஸ்ரீய:பதியான மஹாபுருஷனை மூலகாரணமாகவும் மோக்ஷோபாய மாகவும் காட்டுகிற புருஷஸூக்தம்' என்றருளிச் செய்தார். பிள்ளை லோகாசிரியரும் 'புருஷஸூக்த ப்ரக்ரியையாலும் நாராயண பரத்வாதிகள் ஸித்தங்கள்' என்றார்.

(இன்னும் வரும்.)

சேட்லூர் ஸுந்தரராகவாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஓர் ஸமாதானம்.

சென்ற வாரத்திய (ஜூன்மீ 14உ) மஞ்ஜுபாஷிணீ என்னும் பத்திரிகையில் ஓர் கிருபகர் எழுதியிருப்பதாவது:—'[illegible]' என்கிற ஸ்ரீ ஸ்தோத்திர ரத்நம் 54-வது ஶ்லோக பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் '[illegible]' என்றருளிச்செய்து, '[illegible]' என்று இரண்டாவது கல்பம் அருளிச்செய்து, '[illegible]' என்று மூன்றாவது கல்பம் அருளிச்செய்யப் பட்டிருக்கிறது. இதில் மூன்றாவது கல்பத்தில் இந்த அர்த்தம் ஏற்பட்டதற்கு ஸமாஸம் எப்படி என்று வையாகரணர்கள் ஒருவர்க்கும் ஏற்படவில்லை'—என்று.

இதில் '[illegible]' என்று ஸமாஸம் சொன்னால் இவ்வர்த்தம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் இவ்விடத்தில் '[illegible]', '[illegible]' என்கிற பதத்துக்கு மூன் இருக்கவேண்டுமே என்கிற ஸந்தேஹம் உண்டாகலாம். அதற்கும் ஸமாதானம் எழுதப்படுகிறது.

பஞ்ச லக்ஷணியில் '[illegible]' என்று ஸிம்ம வ்யாக்ர லக்ஷணங்களை சிந்தாமணியில் சொல்லி இருப்பதற்கு, தீதியில் '[illegible]'

என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு வ்யாக்யானமான கதாதரீயத்தில் இப்படி ‘நஞ்’ நடுவில்வந்து ஸமாஸம் சொல்லுவது உசிதமல்ல என்றுஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு (மற்றொருவஸ்துவை அபேக்ஷித்துக்கொண்டே இருக்கிற) ஸஸம்பந்திக பதங்களை மேலே உடைய ஸமாஸங்களில் ‘நஞ்’ நடுவில் ஸமாஸத்தை (சேர்க்கையை) அடையும் என்கிற ந்யாயத்தை நிரூபித்து, ‘அஸூர்யம்பச்யா ரூபம்’, ‘ஸாயம்ப்ராதர் ஹோமவத் ...’ இத்யாதி ப்ரயோகங்களிருக்கிற படியினால் ஸமாஸம்வரும் என்று ஸமாதானம் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே போஜசம்புவில் ‘உதாரா நவேக்ஷம்’ என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருப்பதையும் கண்டு கொள்வது.

அன்றிக்கே ‘நவித்யதே அந்யாயஸ்யா ஸா அநந்யா, ஸ்வஸ்மிந் (பகவானிடத்திலேயே) அநந்யா ஸக்தநந்யா (இத்தால் பகவானைத் தவிர மற்று வேறொன்றிலும் ஸம்பந்தமில்லாத என்றதாயிற்று.) ஸக்தநந்யா ப்ரேமா ஹ்ருதா யஸ்யாஸா’ என்று ஸமாஸம் சொல்லிக் கொள்ளவும்.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதினால் விஸ்தரிக்கும் என்று இங்கு ஸங்க்ரஹமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. விஸ்தரத்தை பஞ்சலக்ஷணீ க்ருஷ்ண பட்டீயாதிகளில் கண்டு கொள்வது.

‘பஹுவ்யாகரணாபிஜ்ஞ பஹுவிதஸ்மர ... । ஸ்ருப்தோ ... ஸாபிகாஸ்வ நிந்ததே ॥’ ஸ்ரீமத் என்று தத்வடீகையில் அருளிச் செய்திருப்பது இங்கநு ஸந்தேயம்.

புரசைபாக்கம்,
26-6-22.

சேட்லூர் ஸ்ரீநிவாஸ மூர்த்தி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீதேவநாயக பரப்ரஹ்மணே நம:.

கடிதங்கள்.

வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

திருச்சினாப்பள்ளி ஜில்லா, லால்குடி தாலூகா, சாத்தமங்கலம் க்ராமத்திலிருக்கும் ரெங்கஸாமி ஐயங்கார் குமாரர் சேஷய்யங்கார், B-A., மிராசுதார், செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பம்.

நிகழும் ஆனிமீ 7௳ புதன்கிழமை தினம் இந்தக் க்ராமத்துக்கு ஸ்ரீ. உ.ப. வே. செடுக்தெரு வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் எழுந்தருளினார். அன்றையதினம் ராத்திரி ஸ்ரீ வரதராஜப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் விசிஷ்டாத்வைத ஸர்வமதகேஸரீ சேட்லூர் ஸ்ரீமாந் திருமாலி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார், ரிடையர்டு ஸுப்ரவைஸர் அவர்கள் அக்ராஸநத்தின்கீழ் வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்துக்கு முக்யமாக அறியவேண்டியதான அர்த்தபேதஜ்ஞீவநம். என்கிற விஷயத்தைப்பத்தி ரொம்பவும் ஆநந்தமாக 2 - மணி காலம் உபந்யாஸம் செய்தருளினார். மறுதினமும் பகல் 2-மணிக்குமேல் ‘ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் மஹத்வம்’ என்கிற உபந்யாஸம் செய்தருளினார். இந்த உபந்யாஸங்களை கேட்பதற்கு ஸ்கூல் பையன்கள் ஸ்திரீகள்கூட ஸுமார் 50 ஸ்வாமிகள் சேர்ந்திருந்தார்கள். எல்லாருக்கும் தெரியும்படி தெளிவாகவும் உருக்கமாகவும் தான் தன் அநுபவத்தை கொண்டும் உபந்யஸித்ததைக் கேட்டு மஹஸந்தோஷ மடைந்து நாங்கள் அந்த ஸ்வாமி விஷயத்திலும் உபந்யாஸங்களுக்காக அனுப்பிவைத்த ஸ்வாமிகள் விஷயத்திலும் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை உள்ளவர்களாய் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

உலகத்திலுள்ள அநேக மதங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவமம் சிலாக்யமென்றும், அந்த மதத்தில் நாம் ஜநித்தது ஸுக்ருத மென்றும், நம்முடைய சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறே ஆத்மா ஒன்று இருக்கிற தென்றும், சரீரத்தினுடைய ஹேயத்தைப் பற்றியும், ஆத்மாவினுடைய உத்கர்ஷத்தைப் பபற்யும், ஆத்மஸ்வரூபத்தைபற்றி விசதமாகவும், ஆத்மாவுக்கு அடையக்கூடியதான ஸ்தலம் வேறே ஒன்றிருக்கிறதென்றும், அந்த ஸ்தலத்தின் விருத்தாந்தத்தையும், அந்த ஸ்தலத்துக்கு இந்த ஆத்மா போகவேண்டியது நிச்சயமென்றும், அதற்கு உபாயங்கள் இரண்டு என்றும், அதின் பெயர் பக்தி, ப்ரபத்தி, என்பதும், இந்த இரண்டின் ஸ்வரூபத்தை பற்றியும், ஆழ்வார் திவ்யஸூக்திகளைக் கொண்டும் உபநிஷத்து வாக்யங்களை கொண்டும், இதிஹாஸ புராணங்களைகொண்டும், கீதையைக் கொண்டும், தன்னுடைய அநுபவத்தைக் கொண்டும், நிரூபணம் செய்தும், தற்காலத்தில் வைஷ்ணவமதம் க்ஷீணதசையில் இருப்பதையும், உத்தேசித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸபை ஏற்பட்டு நடந்து வருவதையும், தீபிகையின் உத்கர்ஷத்தையும் அதை வரவழைக்க வேண்டியது ஆவசியகம், முதலியவைகளையும் விசதமாக உபந்யஸித்தது எங்களுடைய ஜந்மாந்திர ஸுக்ருதம்தான்.

சாத்தமங்கலம்,
22-6-22.

எஸ். ஆர். சேஷய்யங்கார்,

186716

ஸ்ரீ:

விளம்பரம்.

ஸ்ரீமத் திருப்பல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் அவஶ்யம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்.

இதுவரையில் வெளிவராத அபூர்வமான ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் டிம்மி 80-பக்கங்கொண்ட மாதஸஞ்சிகைகள் ரூபமாக வெளிவரும். ஒருஸஞ்சிகை விலை அணு 8. வருஷ சந்தா ரூ. 5. தபாற்கூலி வேறு.

இப்பொழுது அச்சிடப்படும் க்ரந்தங்களின் விவரம்:—

1. திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பெரிய திருமொழிக்கு வ்யாக்யானமாக ஸ்ரீபெரிய பரகாலஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கும் நிகமபரிமளமும், திருமொழிப்பாசுரங்களுக்குப் பதவுரையும் ஷை வ்யாக்யானத்துக்கு எளிதான தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்ட தாத்பர்ய விவரணமும் அடங்கியது.

2. ஸ்ரீதேசிகப்ரபந்தம்:—பாசுரங்களுக்குப் பதவுரையும், விஸ்தாரமான வ்யாக்யானமும் கூடியது.

3. ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி முதலான சில்லரை ரஹஸ்யங்களும் எளிதான தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்ட வ்யாக்யானமும் அடங்கியது.

4. ஸ்ரீஸங்கல்பஸூர்யோதயம் - ஸகல பாஸ்திரார்த்தங்களையும் உள்ளடக்கிக்கொண்டு நாடகரூபமாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இக்ரந்தத்தின் மூலம் ஒருபக்கத்திலும், தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு ஒருபக்கத்திலுமாக வெளியிடப்படும்.

ஷை க்ரந்தங்கள் நான்கும் ஒரேகாலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு ஸஞ்சிகையிலும் ஒவ்வொரு க்ரந்தத்திலும் 16-பக்கங்களுக்குக் குறையாமல் வெளியிடப்படும். முதல் ஸஞ்சிகை அச்சாகிவிட்டது. ஜூலைமீ முதல்தேதி வெளியிடப்படும். வேண்டியவர்கள் கீழ்க்கண்ட விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

குறிப்பு:—தபால் சார்ஜுடன் வி. பி. யில் அனுப்புவதானால் ஒரு ஸஞ்சிகைக்கு 5-அணு ஆகிறபடியினால் வெளியூரிலிருந்து சேருகிறவர்கள் வருஷ சந்தாதாரர்களாகச் சேருவதே உசிதம். அல்லது ஒரே ஊரில் 5-6 பேர்களாகச் சேர்ந்து ஒருவர் பேருக்கே வி. பி. யில் அனுப்பும்படி ஏற்பாடுசெய்து கொள்ளலாம்.

காரியதரிசி, நிகம பரிமளம் ஆபீஸ்,

ஸ்ரீசடகோபநிலயம்,

மௌண்ட்ரோடு, மதராஸ்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச்செய்த

மும்மணிக்கோவை.

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத் விஷயம் ஸ்ரீ. உ. வே. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமியால் எளிதான தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்ட விஸ்தாரமான வ்யாக்யானத்துடன் கூடியது. டிம்மி 100-பக்கங்கொண்டது விலை அணு 6. தபாற்கூலி வேறு. வேண்டியவர்கள் ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார், 2/11, ஆதியப்பமுதலி தெரு, புரசைவாக்கம், வெப்பேரி போஸ்டு, சென்னை, என்கிற விலாஸத்துக்கு எழுதிப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ. உப.	ஈச்சம்பாடி ராமாநுஜாசாரியர், திருவள்ளூர்	...	3	0	0
,,	எஸ். வி. வெங்கட்ரமண ஐயங்கார், மாவபாளையம்	...	3	0	0
,,	பாஷ்யம் ஐயங்கார், கல்கத்தா	...	3	0	0
,,	கே. என். இராகவாசாரியர், மேலப்பேட்டை	...	3	0	0
,,	டி. ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்கார், மாம்பலம்	...	3	0	0
,,	கே. பாஷ்யமய்யங்கார், மைலாபூர்	...	3	0	0
,,	வி. எஸ். கிருஷ்ணஸாமி அய்யங்கார் காட்டாங்குளத்தூர்	...	3	0	0
,,	ஜி. கே. ரங்கசாமி ஐயங்கார், கல்கத்தா	...	3	0	0
,,	டி. எஸ். தாதாசாரியர், ஸ்ரீ வைகுந்தம்	...	3	0	0
,,	எஸ். ஸௌந்திரராஜய்யங்கார், மைலாபூர்	...	5	0	0
,,	வி. எஸ். ஏகாம்பர ஐயர்	...	3	0	0

ஜயந்தி உத்திய சந்தா வரவு.

ஸ்ரீ. உப.	டி. என். ஸுந்திரராஜய்யங்கார், மதுரை	...	5	0	0
,,	பி. என். வடமலை பாகவதர், பிக்ஷாண்டவர்கோவில்		3	0	0
,,	நரஸிம்மராகவாச்சாரியர், வந்தவாசி	...	3	0	0
,,	ஜி. ஏ. கிருஷ்ணஸாமி அய்யங்கார், சியாளி	...	3	0	0
,,	டப்ளியூ. ஆர். ராஜகோபாலாசாரியர், திருவள்ளூர்		3	0	0
,,	பாபு ரெட்டியார், மானவாடி - முஸிரி	...	3	0	0
,,	வி. இராஜகோபாலாசாரியர், கீழ்பாக்கம்	...	3	0	0
,,	டி. கே. வெங்கடாசாரியர், திருநெல்வேலி	...	3	0	0
,,	ஏ. ஸுந்திராசாரியர், தையார் - வந்தவாசி	...	3	0	0
,,	அநந்தஸுப்பாசாஸ்திரி, காயங்குளம்	...	3	0	0
,,	டி. நாராயண ஐயங்கார், கங்கைகொண்டான்	...	5	0	0
,,	கே. எஸ். வீரராகவாசாரியர், மதுரை	...	9	0	0

(இன்னும் வரும்.)

எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட் மெம்பர்கள்—(தொடர்ச்சி.)

41. ,, என். வி. நரஸிம்மாசார்யர், கரூர்.
42. ,, வெ. கெ. திருமலை சேஷாசார்யர், மோஹனூர்.
43. ,, என். டீ. ஸ்ரீராமாசார்யர், திருப்பாப்புலியூர்.
44. ,, கே. வி. வெங்கடாசார்யர், நாமக்கல்.
45. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், திருவாரூர்.
46. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், டில்லி.
47. ,, எம். ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.

* இந்தக் குறியிடப்பட்ட ஸ்வாமிகள் ஸர்வர்ஜகமிட்டியின் அங்கத்தினர்கள்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, சென்னப்பட்டணம்

போஷகர்கள்.

1. ஸ்ரீ. உப. ஆனரெபில் கே. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
2. „ „ கே. வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், ஸ்ரீரங்கம்.
3. „ „ திவான்பஹதூர், டி. டி. ரங்காசார்யர்.

எக்ஸிக்யூடிவ் போர்ட் மெம்பர்கள்.

*1. ஸ்ரீ. உப. ராவ்பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்—ஸபாத்யக்ஷர்.
2. „ வ. வெ. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார். } ஸபாத்யக்ஷ
3. „ எஸ். ராஜகோபாலாசாரியர் } ப்ரதிநிதிகள்.
*4. „ ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.
5. „ டி. கோதண்டராம ஐயங்கார், தஞ்சாவூர். } கார்யதர்சிகள்.
*6. „ பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர் }
*7. „ கோமடம் எஸ். ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார்—உதவி கார்யதர்சி.
*8. „ என். ஸ்ரீனிவாஸாசார்யா, புரசைபாக்கம்—தீபிகைபத்ராதியர்.
9. „ டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
10. „ டி. அநந்தாசார்யர், வேலூர்.
11. „ ஏ. வி. கோபாலாசார்யர், திருச்சிறுப்பள்ளி.
12. „ எஸ். பாட்ராசார்யர், மன்னார்குடி.
13. „ குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், எல்லூர்.
14. „ வே. ஈ. சின்னஸ்வாமி ஐயங்கார், செங்கல்பட்டு.
15. „ ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், மாதவபுரம்.
16. „ கே. ஏ. வீரராகவாசார்யர், மதிராஸ்.
17. „ பு. இ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர்.
18. „ ஸி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார், சித்தூர்.
19. „ ராவ் பஹதூர் என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.
20. „ எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்கார், மதுரை.
21. „ பி. கே. கருடாசார்யர், மைஸூர்.
22. „ டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், சைதாப்பேட்டை.
23. „ ராவ் ஸாஹிப் எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
24. „ எஸ். வரதாசார்யர், மயிலாப்பூர்.
25. „ வித்தியாபூஷணம் எ. கோவிந்தாசார்யர், மைஸூர்.
26. „ ஸி. கோபாலாசாரியார், பூந்தமல்லி.
27. „ ஸி. பத்மநாப ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
28. „ எஸ். ஸுந்தரராஜ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
29. „ என். ராஜகோபாலாசார்யர், „
30. „ எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், கோமல்.
31. „ எஸ். வேதாந்தாசார்யர், திருவையாறு.
32. „ வித்வான். ஆர். வி. கிருஷ்ணமாசார்யர், திருக்குடந்தை.
33. * „ வித்வான். சேட்லூர் நரஸிம்மாசார்யர், புரசைபாக்கம்.
34. „ வி. தேசிகாசார்யர், புரசைபாக்கம்.
35. * „ எம். எஸ். கிருஷ்ணமாசார்யர், புரசைபாக்கம்.
36. * „ ம. வி. நீலமேகாசாரியர், புரசைபாக்கம்.
37. „ எஸ். ஆர். தேசிகாசாரியர், ஸ்ரீவைகுண்டம்.
38. * „ ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், புரசைபாக்கம்.
39. „ கே. டி. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், வேலூர்.
40. „ டி. ஈ. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், நாமக்கல்.

(உள்புறம் பார்க்கவும்.)